İSLAM DEVLETİ مكتبة الهمّة HİMMET OFİSİ

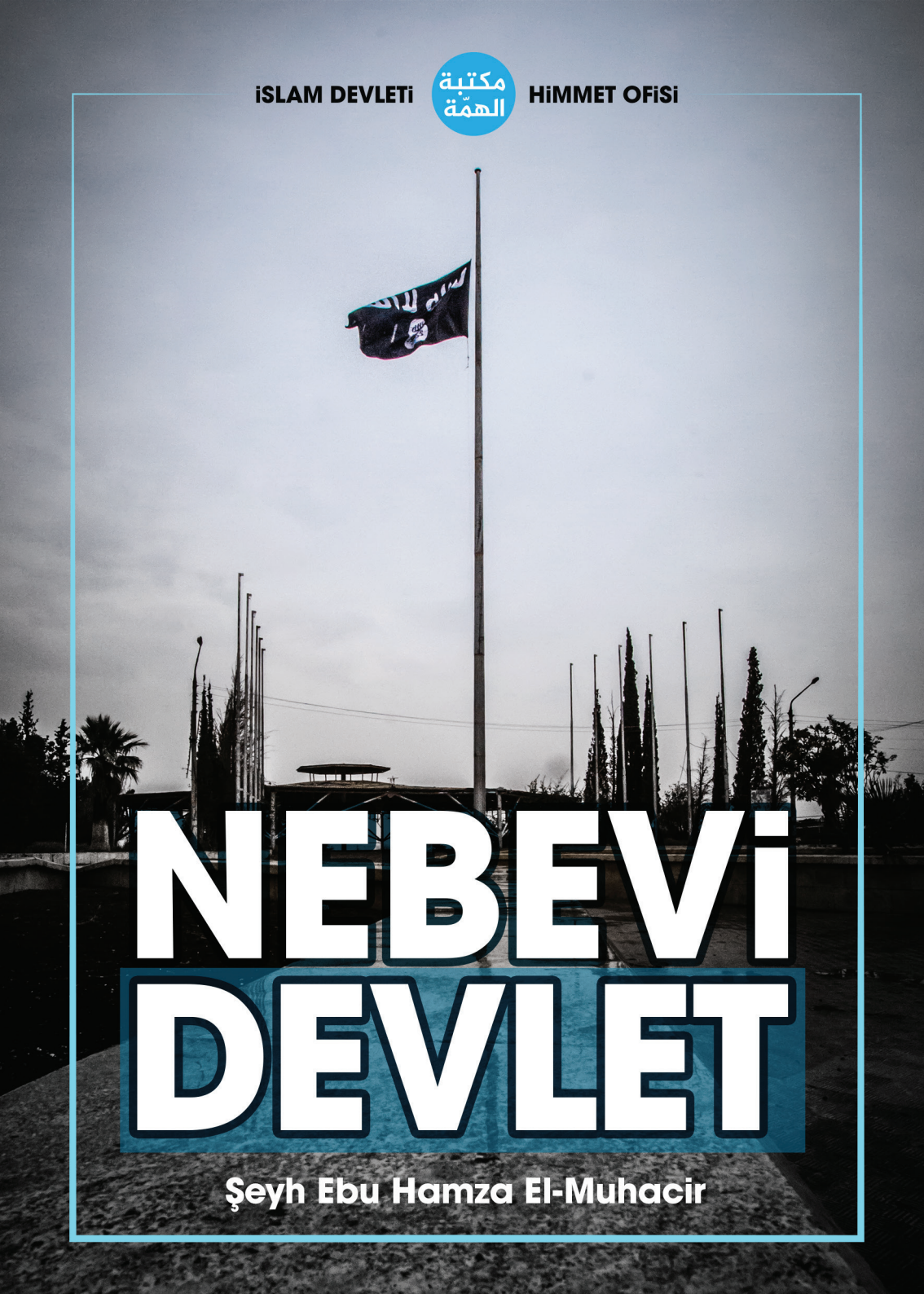

NEBEVİ DEVLET

Şeyh Ebu Hamza El-Muhacir

بسم الله الرحمن الرحيم

Eserin Adı | Nebevi Devlet
Eserin Orijinal Adı | الدولة النبوية
Müellif | Şeyh Ebu Hamza El Muhacir
Yayına Hazırlayan | Al Hayat Medya | Türkçe Masası
Kapak Tasarım | Al Hayat Medya | Türkçe Masası Grafik Departmanı
Mizanpaj ve Tashih | Al Hayat Medya | Türkçe Masası
Basım Yılı | H. 1437 | M. 2016
Basım Yeri | İslam Devleti Himmet Ofisi Matbaaları

İSLAM DEVLETİ مكتبة الهمّة HİMMET OFİSİ

NEBEVİ DEVLET

Şeyh Ebu Hamza El-Muhacir

ÖNSÖZ

Hamd, mülkün sahibi, haksızlıktan, zulümden uzak, bekasıyla tek, tüm şikayetleri duyan, tüm sıkıntıları gideren Allah'a mahsustur. Salat ve selam açık deliller, kesin kanıtlarla müjdeleyici, uyarıcı, Allah'ın izniyle Allah'a davet edici ve nurlu bir ışık olarak gönderilene olsun.

Ve sonra:

Her muvahhidin şunu bilmesi gerekir ki; ekollerinin ve menheclerinin farklılığına, maslahatlarının çatışmasına karşın tüm küfür milletleri cihadın bir yerde yönetim aşamasına, Allah'ın hükmünün yeryüzünde hakim olması ve İslam hilafetinin geri döndürülmesi aşamasına ulaşmasının tehlikeli bir durum olduğunun, bunun gerçekleşmesi için çok fazla çalışılması ve çok kan akması gerektiğinin farkında. Bu, kesinlikle izin verilmemesi ve üzerinde ateşkes sağlanmaması gerektiğine dair üzerinde ittifak ettikleri bir meseledir. Bunun için, yıllardır Allah'ın mustazaf kullarını kendisiyle kandırdıkları tüm ahlaki prensipleri ve güzellik malzemelerini bir kenara atarak mümkün olan her türlü vesileye başvurdular. Ne yazık ki bizler alçaltılma ve boyun eğme hükmü gölgesinde doğup büyüyen bir nesil olduğumuz, izzet ve onurun tüm manalarından uzak kaldığımız, şerefimizi ve onu nasıl da bina ettiğimizi unuttuğumuz için az da olsa tarihimize dönmemiz gerekirdi. Özellikle de 'nebevi devlet' mefhumuyla, inşa ediliş koşulları ile ilgili kısımlara! Çünkü içimizden birçoklarında "İslam Devleti" mefhumu ile Sykes-Picot'un çizdiği; Saddam'ın, Esed'in, (La) Mübarek'in devleti olan "tağut devlet" mefhumunun aynı olduğu izlenimi oluşmuş durumda.

Bazıları "devlet" mefhumunu yanlış anlayarak kurulup ilan edilmesi gereken devletin, gökyüzüne hitap eden, altınları avuç avuç alan, başı düşmanın yanında sonu Bağdat'ta olan ordular gönderen Reşid'in devleti gibi bir devlet olması gerektiğini düşünüyor.

Haydi, şimdi nebevi devletin inşası hareketini az bir miktarda da olsa gözlemleyelim...

NEBEVİ DEVLETE GENEL BİR BAKIŞ

Medine şehri mustazaf mü'minlerin sığındığı güvenilir bir sığınaktan mı ibaretti yoksa can ve malın feda edileceği yeni bir dönem, fakirlik, korku, açlık, mallarda, canlarda ve ürünlerde azalmanın yaşanacağı yeni bir fasıl mıydı? İslam Devleti ilk kurulduğu zaman güçlü, köklü ve sağlam; hiçbir rüzgarın kendisini sarsmadığı, hiçbir fitnenin etki etmediği şekilde mi kurulmuştu yoksa yürekler ağızlara gelmiş ve insanlar da Rabbleri hakkında türlü türlü şeyler mi düşünüyorlardı?

İnsanların ekim-dikimleri iyileşip ticaretlerine canlılık gelip adamları arttı mı yoksa Allah yolunda ölüm, gençlerini ve yaşlılarını biçip ticaretleri duraksatıp arazilerini işlenmemiş halde bırakmalarına mı sebep oldu?

O yurt tatlı suyu, güzel havası olan bir yer miydi yoksa vebanın çok olduğu, suyu az olan bir toprak mıydı?

Nebevi Ordu sayı ve teçhizat bakımından yeterli miydi yoksa Allah'ın "Andolsun, sizler güçsüz olduğunuz halde Allah, Bedir'de size yardım etmişti" şeklinde vasfettiği üzere çok az sayıda, zayıf donanımlı ve dar gelirli miydi?

Son olarak; devlet mefhumu hakkındaki bu hatırlatmanın sebebi Irak'ta bizler ve bizimle birlikte tüm muvahhidlerin sevinç ve mutluluk yaşıyor olmasıdır. Zira birkaç gün sonra Mezopotamya topraklarında İslam Devleti'nin kuruluşunun ikinci yıldönümü olacak. Sabır, sebat, fedakarlıkla geçen iki sene… İki sene geçmesine rağmen hala bakidir! İşgalcilerin ve işbirlikçilerinin kafalarını koparıyor, kafirleri kızdırıyor, mü'minlerin kalplerini ferahlatıyoruz.

İki senenin gemisini kanlarımızla yürüttük, kafataslarımızla binasını yükselttik… İki senedir Irak'taki İslam gençleri tüm sıkıntılara, fitnelere ve dünkü dostların arkadan vurup iftiralar atmasına karşın Allah'ın emri üzerine sabitler. Eskiler şöyle derlerdi: Kıramayan darbe güçlendirir.

Allah'a hamdolsun ki bizler bugün çok daha sebatkarız ve Allah'ın yardımına yakinen inanıyoruz ve devletimizden ötürü çok daha sevinçliyiz, devletimize çok daha bağlıyız.

"Mü'minler ise, düşman birliklerini gördüklerinde "İşte Allah ve Resulü'nün bize vaat ettiği! Allah ve Resulü doğru söylemiştir" dediler. Bu (orduların gidişi), ancak onların imanlarını ve Allah'a bağlılıklarını arttırmıştır." [Ahzab, 22]

Allah Resulü'nün ﷺ hicret edip ilk İslam Devleti'ni kurduğu yurdun özelliği neydi? İmam Ahmed ve iki Şeyh (Buhari ve Müslim), İbn İshak, Aişe annemizden ﵂ şöyle dediğini nakletmişlerdir: "Allah Resulü ﷺ Medine'ye geldiğinde orası humma nedeniyle Allah'ın en vebalı toprağı idi. Vadilerinden pis su akıyordu. Ashabına ondan felaket ve hastalık bulaştı. Allah, bunu peygamberinden uzak kıldı."[1]

Muvatta'da Abdullah bin Amr bin As'ın ﵄ şöyle dediği rivayet edilir: "Medine'ye gelince salgın veba hastalığına yakalandık. Resulullah cemaatin yanına gitti, oturarak nafile namaz kıldıklarını görünce: **"Oturarak kılınan namaz, ayakta kılınan namazın yarısı gibidir."** buyurdu."[2]

Sahih Buhari'de Aişe'den ﵂ nakledildiği üzere Bilal hastalıktan keyifsiz hale düşünce şöyle derdi: "Allah'ım onlar bizi nasıl yurdumuzdan atıp bu vebalı topraklara gönderdilerse, sen de Şeybe İbn Rebîa'yı, Utbe İbn Rebîa'yı ve Ümeyye bin Halefi rahmetinden kov!"[3]

Sonra Allah Resulü ﷺ şöyle buyurdu: **"Allah'ım Medine'yi bize Mekke'yi sevdiğimiz gibi hatta Mekke'ye olan sevgimizden daha fazla sevdir. Allah'ım saımıza ve müddümüze (iki ölçek birimi) bereket ver, Medine'yi hastalıklardan temizle, sağlıklı bir yer eyle. Buradaki hummayı Cuhfe'ye gönder!"**[4]

Dedi ki (Aişe ﵂): "Medine'ye geldiğimizde burası Allah'ın en vebalı toprağı idi." Ve şöyle dedi: "Buthan'dan pis sular akıyordu."

İbn Battal ﵀ şöyle dedi: "Allah Resulü ﷺ humma ve veba nedeniyle ashabının başına gelenleri gördüğünde yurttan (Medine'den) nefislerde nefret uyanmasından ve nefret edilen şeyin ağır gelmesinden korkarak Allah'a vebayı başlarından alması ve kendilerine Medine'yi Mekke'ye olan sevgileri gibi ya da daha fazla sevdirmesi için dua etti."[5]

1 Buhari, Hadis No:1889; Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No:24532; Müslim, Hadis No:1376.
2 Muvatta, Hadis No:347.
3 Buhari, Hadis No:1889.
4 Buhari, Hadis No:1889.
5 Şerhu Sahihi'l Buhari Li İbn-i Battal, C:4, S.558.

İşte bu, Allah Resulü'nün ﷺ ashabının başına gelen Medine humması! O kadar ki; Aişe ﷺ babası ve Bilal hakkında şöyle diyor: "Dedim ki ey Allah'ın Resulü! Onlar hummanın (sıtma) şiddetinden sayıklıyorlar ve şuurlarını kaybediyorlar."[1]

Medine'ye hicret edenlerden bazıları Medine'nin vebasına dayanamayarak gerisin geri döndü.

Sahiheyn'de sabit olduğu üzere Ukl'den 8 kişilik bir grup Allah Resulü'ne ﷺ geldi. Müslüman olmak üzere biat ettiler. Medine'nin havası onlara ağır geldi ve vücutları çelimsiz düştü.[2]

Ahmed'in rivayetinde; Allah Resulü'ne ﷺ geldiler ve O'na ﷺ kendilerinin ziraat değil hayvancılık ehli olduklarını söyleyerek Medine'nin sıtmasından şikayet ettiler.

Sahih Buhari'de Cabir bin Abdullah'tan şöyle nakledilir: Bir bedevi Allah Resulü'ne ﷺ Müslüman olmak üzere biat etti. Daha sonra Medine'de sıtma hastalığına yakalanınca Resulullah'a ﷺ gelip:

"Ya Resulallah! Biatimi boz." (Medine'den ayrılmama müsaade buyur) dedi. Resulullah ﷺ kabul etmedi.[3]

Yukarıda zikri geçenlerden anlaşıldığı üzere Allah'ın, Peygamberi'nin hicret etmesi ve dininin kıyamı için seçtiği toprak en şiddetli şekilde vebanın bulunduğu ve suyu az olan bir yerdi. O kadar ki Bilal gibi sahabelerin önde gelenleri bu musibeti önemli gözlerinde büyütüp buraya gelmesine ve bu musibete uğramasına sebep olan kafirlere beddua etti. Ki onun, başa gelen belaya sabretmede nasıl biri olduğu bilinmektedir! Ancak yine de bu veba ve musibet -Ukalılar ve bedevi kıssasında geçtiği üzere- asla hiçbirinin hicret yurdunu terk edip gerisin geri gitmesine ruhsat olmadı.

Medine'nin imtihanına sabretmek, Allah Resulü'nün ﷺ vefatından sonra bile insanın mutluluğunun alametlerinden biri olarak kaldı.

Sahih Müslim'de rivayet edildiği üzere Ebu Said Mevla El Mehri, sıcak gecelerde Ebu Said El-Hudri'ye geldi. Medine'den ayrılma konusunda

1 Fethu'l Bari, C:7, S.263.
2 Buhari, Hadis No:6899; Müslim, Hadis No:1671; Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No:12936.
3 Buhari, Hadis No:7211.

kendisine danışıp fiyatlardan, ailesinin kalabalık oluşundan şikayet etti ve Medine'nin mihnet ve sıkıntısına sabrının olmadığını haber verdi.

Ebu Said El-Hudri ﷺ, ona: "Vay sana! Şüphesiz ki ben Allah Resulü'nün ﷺ şöyle buyurduğunu işittim: **'Medine'nin mihnet ve sıkıntısına sabredip ölen kimseye, eğer Müslümansa kuşkusuz kıyamet gününde şefaatçi veya şahid olurum'** dedi.[1]

İşte böyle! Onurlu sahabenin ﷺ nebevi devlette hayatı korku, ürküntü, daima gözleme ve tetikte olma içinde geçiyordu. Özellikle de ilk kuruluş aşamasında ve sıkıntı günlerinde! Sahih'te Enes'ten ﷺ şöyle dediği nakledilir: "Allah Resulü ﷺ insanların en iyisi, en cömerdi ve en cesuruydu.

Şöyle dedi: Medine halkı bir gece bir ses duyduklarında korktular. Şöyle dedi: Onları, eğersiz bir şekilde Ebu Talha'nın atında ve kılıcını kuşanmış bir şekilde Allah Resulü ﷺ karşıladı ve şöyle buyurdu: **"Niye korkuyorsunuz? Niye korkuyorsunuz?"**

Allah Resulü ﷺ daha sonra şöyle dedi: **"Ben bu atın nehir gibi akıp gittiğini gördüm."**[2]

İnsanların bir sesten ürkmeleri onların en ufak tehlikeden –bu bir ihtimal bile olsa- korkup kaçtıklarını gösterir! Mesela bugün düşmanların gerçekleştirdiği patlamaların (Allah uzaklaştırsın) seslerine benzeyen dağın tepesinden düşen bir taş sesi gibi!

Ümmet eğer savaş halinde ve düşmana yakınsa, her an baskın ve saldırı ihtimali varsa bu tehlikeyi görmezden gelmesi değil aksine önemseyip ona göre davranması gerekir.

Muhellib ﷺ şöyle dedi: "Allah Resulü ﷺ gelecekte müşriklerin eziyet etmesine yönelik büyük korku yaşayınca Allah'u Teala'nın 'Allah seni insanlardan koruyacaktır' şeklinde kendisine haber vermiş olması nedeniyle kendisine tuzak kurulamayacağını anladı.[3]

Burada emir ya da imama has ders çıkarılması gereken önemli bir nokta var.

İbn Battal ﷺ şöyle demiştir: Hasılı kelam; imam kendini salmamalıdır. Zira bu şekilde Müslümanların düzeni sağlanır, kelimeleri bir olur."[4]

1 Müslim, Hadis No:1374.
2 Buhari, Hadis No:2908.
3 Şerh-u Sahihi Buhari Li-İbn-i Battal, C:5, S.33.
4 Şerh-u Sahihi Buhari Li-İbn-i Battal, C:5, S.136.

Peygamber ﷺ Medine'ye ilk geldiğinde düşmanlara karşı dikkatli olma ve sebeplere sarılma adına kendini korumak için kendini zorluyordu. Ta ki Allah'u Teala'nın "Vallahi Allah seni insanlardan koruyacaktır" ayeti inene kadar.

Sahih'te Aişe'den ﵂ şöyle nakledilir: "Peygamber geceyi uykusuz geçirmişti. Medine'ye geldiğinde şöyle dedi: Ashabımdan salih bir adam olsaydı da gece beni korusaydı. Birden bir silah sesi duyduk. Ve şöyle dedi: Kim o?

O dedi ki: "Ben Saad bin Ebi Vakkas. Seni korumaya geldim."

Ve Peygamber ﷺ uyudu."

Bir rivayette şöyle geçer: "… hatta horlama sesini duyduk."[1]

Nesai'de de Allah Resulü'nün Medine'ye geldiğinde geceleri uykusuz geçirdiği geçer. İşte bu Allah Resulü ﷺ![2]

Gözetlemenin uzunluğundan yoruluyor, uykunun tadını alamıyor da birinin gelip de kendisini kollamasını temenni ediyor. Bu ise ancak Allah Resulü'nün ﷺ aşırı dikkatliliğinden ve tedbirindendir. Allah Resulü ﷺ ne güzel bir kollayıcı idi. Öyle ki aşırı yorgunluğuna karşın gece silah sesi duyduğunda kalkıp ne olduğunu araştırdı. Hafız İbn Hacer Fethu'l Bari'de şöyle der: Hadiste dikkatli olmak ve düşmana karşı tetikte olmak, insanların, öldürülmesi korkusundan liderlerini koruması gerektiğine işaret edilmektedir. Aynı zamanda hayırda gönüllü olan kimse övülerek "salih" olarak adlandırılmaktadır. Allah Resulü ﷺ (müşriklerden) çok çekti ve güçlü tevekkülüne karşın sünnet olarak uyulması için böyle yaptı (koruma edindi vs.). Sıkıntı arttığı zaman herkesin önünde olmasına karşın iki zırh giyiyordu. Ayrıca tevekkül, sebeplere sarılmaya ters bir şey değildir. Zira tevekkül kalp ameli, bu ise beden amelidir."[3]

Geçen hadislerde çeşitli faydalar var. Bunlardan en önemli ikisinden biri ise şu: Enes'in ﵁: "Onları Allah Resulü ﷺ, Ebu Talha'nın atı üzerinde kılıcını kuşanmış şekilde karşıladı" sözü.

Hadis, Allah Resulü'nün ﷺ mümkün olan en kısa süre zarfında savaşa hazır olmasının boyutunu ortaya net bir şekilde koyuyor. Öyle ki Allah Resulü'nün ﷺ silahı ve savaş gereçleri uzakta bir sığınakta filan değildi. Aksine silahını taşıyordu ya da silahı elleri arasında bulunuyordu. Sese karşılık verenlerin ve hazırlananların en hızlısı idi.

1 Buhari, Hadis No:2885.
2 Sünenu'l Kubra Li'n Nesai, Hadis No:8160.
3 Fethu'l Bari, C:6, S.82.

Şafii mezhebinin önde gelenleri, eğer düşmandan korku söz konusu ise silah taşımanın vacibiyeti ve toplanması bir yana bırakılmasının dahi haram olduğu görüşünü benimsemiştir. Eğer cihadın farz-ı ayn olduğu bir durum söz konusu ise bu kesinleşir. Allah'u Teala şöyle buyuruyor: **"O kafirler arzu ederler ki siz silahlarınızdan ve eşyalarınızdan gafil olsanız da üstünüze birden baskın yapsalar."** [Nisa, 102]

İbn Kesir ﷺ şöyle demiştir: "Korku namazında silahın taşınması meselesine gelince bir grup alim, ayetin zahirine bakarak bunun vacip olduğunu söylemiştir. Bu, Şafii'nin de iki sözünden biridir. Buna da Allah'u Teala'nın şu sözü delil teşkil etmektedir: **"Eğer size yağmurdan bir eziyet olur yahut hasta bulunursanız silahlarınızı bırakmanızda size bir günah yoktur. Yine de tedbirlerinizi alın."** [Nisa, 102]"[1]

Kurtubi ﷺ şöyle demiştir: "Zahiriler şöyle demiştir: "Korku namazında silahı taşımak, Allah'ın bunu emretmesinden ötürü vaciptir. Ancak yağmurdan bir eziyet gören kimse müstesna! Ona silahını bırakması caizdir."

İbnu'l Arabi şöyle demiştir: "Namaz kıldıklarında korkarlarsa silahlarını alırlar." Şafii de bunu demiştir. Ve bu Kur'an nassıdır."[2]

İbnu'l Arabi'nin geçen sözünden, silah taşımanın vacibiyetinin ister namazda olsun ister namaz dışında; genel olarak düşmandan korku söz konusu olmasına hamledilmesinin evla olduğu anlaşılıyor. Namazda silah taşımak şüphesiz ki ekstra harekete yol açacaktır ve bunda külfet ve zorluk söz konusudur. Ancak düşmandan korunma adına bu vacip kılınmıştır.

Kurtubi ﷺ şöyle demiştir: "Bu, düşmana karşı her halükarda hazırlıklı ve dikkatli olmanın ve kendini salmanın terk edilmesinin kesin gerekliliğine delil teşkil etmektedir. Zira ordunun başına bela ancak dikkatli olma hususundaki gevşeklikten ötürü gelir."

Dahhak şöyle demiştir: "Allahu Teala'nın **'yine de tedbirlerinizi alın'** kavlinden kasıt yani; kılıçlarınızı kuşanın. Zira bu akıncıların tavrıdır."[3]

Allah'tan sakının ey mücahidler ve silahlarınızı saklamayın (kaldırmayın). Sizler üzerinize farz-ı ayn olan bir cihaddasınız. Bu cihada her an hazırlık da vaciptir. Mücahidin esir düşmesinin sebebi de "güvenlik gerekçeleri"

1 İbn-i Kesir Tefsiri, C:2, S.403.
2 Kurtubi Tefsiri, C:5, S.371.
3 Kurtubi Tefsiri, C.5, S.373.

bahanesiyle silahını terk etmesidir. Mücahid, ağırlığı hafif ancak faydası büyük; makineli tüfekle birlikte el bombalarından bir kemer taşısın!

İkinci en önemli fayda ise: Allah Resulü'nün ﷺ şu kavli: **"Ashabımdan salih bir adam olsaydı da gece beni korusaydı (kollasaydı)."**[1]

Hadiste korumanın önemine ve faziletine dikkat çekiliyor. İbn Abbas'tan رضي الله عنه şöyle dediği nakledilir: "Allah Resulü ﷺ şöyle buyurdu: **'İki göze ateş dokunmaz; Allah korkusundan ağlayan göz ve Allah yolunda nöbet tutan göz.'"**[2]

Hakim İbn-i Ömer'den şöyle rivayet eder: "Sizlere Kadir Gecesi'nden daha hayırlı bir geceyi haber vermeyeyim mi? Bir korku toprağında bir korumanın (nöbetçinin) belki de ehline dönmeyecek olduğu halde nöbet tutması."[3]

Osman bin Affan'dan رضي الله عنه şöyle dediği nakledilir: "Ben, Allah Resulü'nün ﷺ şöyle dediğini işittim: **'Allah yolunda bir gece nöbet tutmak gecelerinde kıyama durulan ve gündüzlerinde oruç tutulan bin geceden daha efdaldir.'"**[4]

Ahmed'de geçen bir rivayette Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmaktadır: **"Her kim Allah ﷻ yolunda Müslümanların arkasında gönüllü olarak imam talep etmeden nöbet tutarsa onu ve ateşi ancak yeminde geçtiği kadar görür. Öyle ki Allah ﷻ şöyle buyurmaktadır: "Sizden ona girmeyecek hiç kimse yoktur."** [Meryem, 71]"[5]

Sahih'te Allah Resulü'nün ﷺ şöyle buyurduğu geçmektedir: **"Allah yolunda atının dizginini tutmuş, saçı başı dağınık ve ayakları tozlanan bir kula ne mutlu! Şayet bu gazi, ileri karakolda düşman beklemekte ise, o tam anlamıyla düşman beklemekte olur. Eğer gerisinde (artçı olarak) vazifede ise, orada da hakkıyla nöbetçilik vazifesinde olur. Bu mücahid bir meclise girmek için izin isterse (küçük görülüp) kendisine izin verilmez. Bir konuda şefaat etmeye kalkışsa şefaati de kabul edilmez."**[6]

Mücahidlerden ikisi ya da daha fazlası bir mekanda uyudukları takdirde arkadaşların sırayla nöbet tutmaları gerekir. Yani biri uyursa diğeri nöbet tutar. Bu, Allah Resulü'nün ﷺ gazvede ve cihaddaki sünnetidir. İslam bunun için

1 Buhari, Hadis No:2885.
2 Tirmizi, Hadis No:1639.
3 El-Müstedrek Ala's Sahihayn li'l-Hakim, Hadis No:2424; Nesai, Sünen-i'l Kübra, Hadis No:8817.
4 Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No:433; Sünen İbn-i Mace, Hadis No:2770.
5 Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No:15612.
6 Buhari, Hadis No:2886.

yatsıdan sonra hemen uyumaya ve faydasız şeylerle vakit kaybedilmemesine yönlendirmiştir.

Sahiheynde geçtiği üzere Peygamber ﷺ yatsıdan sonra konuşmaktan hoşlanmazdı.[1]

Ömer'in ؓ yatsıdan sonra konuşma hususunda insanlara vurduğu ve şöyle dediği rivayet edilir: "Gecenin başında sohbet edip sonunda uyumak ha?"[2]

Şüphe yok ki Allah yolunda muhafızlık yapmak ribatın ta kendisidir. Ribat, düşmandan korktuğun ve onu korkuttuğun bir mekanda gözetlemedir.

Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: **"Allah yolunda, bir gün nöbet tutmak, bir ay oruç tutmakla gece namazı kılmaktan daha hayırlıdır. Kim nöbette ölürse, kabir fitnesinden korunur, bunun sevabı kıyamet gününe kadar defterine artırılarak yazılır."**[3]

Allah Resulü ﷺ başka bir hadiste de şöyle buyurmuştur: **"Allah yolunda bir gün nöbet tutmak, dünyadan ve dünya üzerindeki her şeyden daha hayırlıdır."**[4]

Öyleyse kendinin ve kardeşlerinin korunup gözetilmesinde gevşeklik gösterme ey muvahhid! Zira gözetlemede gösterilen gevşekliğin ne gibi belalar ve musibetler doğurduğunu gördük. Allah'tan sakının ey Allah'ın kulları! Allah Resulü'nün ﷺ sünnetini zayi etmeyin.

1 Buhari Hadis No:599; Müslim, Hadis No:647.
2 Fethu'l Bari, C:2, S.73.
3 Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No: 23728.
4 Buhari, Hadis No:2892.

EKONOMİK VE ASKERİ DURUM

Yeni kurulan nübüvvet devleti öldürücü bir fakirlik hali yaşıyordu ve bundan küçük-büyük hiç kimse müstesna değildi. Sahih'te Eyyub, Muhammed'den şöyle dediğini nakletmiştir: "Biz Ebu Hureyre'nin ﷺ yanındaydık. Onun üzerinde iki keten elbise vardı. Onlardan birisiyle burnunu sildi ve şöyle dedi: Peh, peh (ne hoş) artık Ebu Hureyre burnunu keten beziyle siliyor. Ben kendimi, mescidde Resulullah'ın ﷺ minberi ile Aişe'nin ﷺ hücresi arasında, secde eder gibi yere kapanmış görür gibiyim. O anda birisi yanıma gelseydi, beni saralı (deli) zannedip, ayağını boynumun üzerine koyacaktı. Halbuki ben deli ve saralı değildim, benim o halim açlıktan dolayı idi."[1]

Bunlar, Allah Resulü'nün ﷺ mescidinin onurlu ziyaretçileri... Tüm sahabeler onları açlığın şiddetinden ve kasvetinden yere yığılırlarken görüyor. Hiç kimse bir şey yapamıyor. Ebu Hureyre ﷺ Sahih'te şöyle demektedir: "Yoksullara en iyi davranan kimse Cafer bin Ebi Talib idi. Devamlı bizi alır ve evinde ne varsa bizi onla doyururdu. Hatta bize içi boş olduğu halde yağ kabını (deriden) çıkarırdı, onu parçalar da içini yalardık."[2]

Ey Allah'ın nimetiyle aldanan mücahid! Cafer gibi cömert birini, onurlu konuklar (sahabeler) arasında, içinde yağ kalıntısından başka bir şey olmayan deriden bir kapla dolaşmaya ve sahabeleri yalamak için bu kabı parçalamaya iten açlık halini bir düşün! Bu, Hayber fethinde Cafer Medine'ye geldiğinde olmuştu. Ebu Hureyre de aynı sene Müslüman oldu. Yani Hicri yedinci yılda. Yani kuruluşundan yedi sene sonra; Allah Müslümanlara Hayber ganimetlerini nasip ettikten sonra acıklı ve şiddetli açlık nebevi devleti vuruyordu. İslam'ın konuklarının halini ve açlığını bir düşün. Yüce Sahabe, nasıl da kavmin büyüklerinin yoluna oturup da onlara Allah'ın kitabından bir ayet sorduğunu şöyle haber veriyor: "Ona onu (ayeti) ancak beni doyursun (belki anlar da yedirir) diye sordum." Hatta bir defasında Allah Resulü ﷺ kendisini çağırdı. Evinde hediye edilmiş bir kap süt buldu. Şöyle buyurdu: "Ey Eba Hir (Ebu Hureyre ﷺ! "Buyur Allah'ın Resulü" dedim. **"Git bana Ehli Suffa'yı çağır."** dedi.

1 Buhari, Hadis No:7324.
2 Buhari, Hadis No:3708.

Ehli Suffa, İslam'ın misafirleriydi. Ne aileleri, ne mal-mülkleri ne de kimseleri vardı. Resulullah'a bir hediye geldiği zaman hem kendisine ayırır, hem de onlara gönderirdi. Kendisine, ehline verilmesi için gönderilen sadakaların tamamını onlara gönderir, kat'iyyen kendisine bir pay almazdı.

O kadar Ehli Suffa'yı süte çağırmak doğrusu benim çok ağırıma gitti. Kendi kendime: (Bütün Suffa halkına şu bir bardak süt ne olur?! Onlar içinde buna en çok müstehak olan da benim. Bari bana bir yudum süt düşse de onunla biraz dermanlansam. Çağırılmaları bana buyurulanlar geldiklerinde ve onlara dağıttığımda bu bir bardak sütten bana ne düşecek sanki?! Fakat Allah'a ve Resulü'ne itaatsizlik de olmaz" diyerek gidip halkı çağırdım, geldiler. İçeri girmek için izin istediler. İzin verilince evde yerlerini aldılar. Bunun üzerine Peygamberimiz: **'Ey Eba Hir'** dedi. Buyur ey Allah'ın Resulü, dedim. **'Şu süt bardağını al ve onlara ver'** dedi. Ben de bardağı alıp vermeye başladım."[1]

İşte Müslümanların kahramanı; Allah Resulü'nün ﷺ kızının eşi Ali Bin Ebi Talib, açlığının acısını bastırmak için biraz hurma karşılığında bir Yahudi'nin yanında çalışıyor. Tirmizi'de şöyle geçer: "Soğuk bir günde Allah Resulü'nün ﷺ evinden çıktım. Tabaklanmış bir deri almıştım. Ortasını delip boynuma geçirdim. Belimi de toplayıp hurma yaprağıyla bağladım. Ve ben çok acıkmıştım. Eğer O'nun ﷺ evinde yiyecek bir şey olsaydı ondan yerdim. Yiyecek bir şey arıyordum. Bir Yahudiye rastladım. Bahçesinde çıkrıkla sulama yapıyordu. Duvardaki bir açıklıktan adama baktım. 'Ne istiyorsun ey bedevi! Kovasını bir hurmaya bana su çeker misin?' dedi. Ben de 'Evet ama kapıyı aç da gireyim' dedim. Adam kapıyı açtı. Ben girdim. Bir kova verdi. Su çekmeye başladım. Her kovada bir hurma verdi. İki avucum hurma ile dolunca kovayı bıraktım ve 'Bu bana yeter' deyip hurmaları yedim. Sudan yudum yudum içip sonra mescide geldim."[2]

İşte bu da insanın ciğerini parçalayan bir açlık hadisesi: İbn-i Abbas'tan ﷺ rivayet edilen bir hadiste Allah Resulü ﷺ bir adamı ziyaret ederek ona **"Canın ne çekiyor"** diye sordu. O da "Buğday ekmeği çekiyor" dedi. Allah Resulü ﷺ de şöyle buyurdu: **"Kimde buğday ekmeği varsa kardeşine göndersin."**[3]

Ancak açlığın çocuğu avlaması ise daha da şiddetli. Ebu Davud'da, Ali bin Ebi Talib'den ﷺ gelen bir rivayette Ali bin Ebi Talib ﷺ Fatıma'nın yanına

1 Buhari, Hadis No:6452.
2 Tirmizi, Hadis No:2473.
3 İbn-i Mace, Sünen, Hadis No:1439.

(eve) girer. Hasan ve Hüseyin ağlamaktadır. "Neden ağlıyorlar" diye sorar. O da ﷺ "açlıktan" der.[1]

Tirmizi'de, Rafi bin Amr'dan ﷺ şöyle dediği rivayet edilir: "Ben Ensar'ın hurma ağaçlarını taşlıyordum. Bu sebeple beni tutup Peygamber Efendimize ﷺ götürdüler. Allah Resulü ﷺ bana: **'Ey Rafi, neden ağaçlarını taşlıyorsun?'** dedi. Ben de "Açlıktan ey Allah'ın Resulü" dedim.[2]

Elbiselerinin ve ayıp yerlerini örten kumaşlarının durumu da yiyeceklerinin durumundan daha iyi değildi. Sahih Müslim'de, bir kimse Allah Resulü'ne ﷺ tek elbise ile kılınan namazı sordu. Allah Resulü ﷺ de **"her birinizin ikişer elbisesi var mı ki"** buyurdu.[3]

Bu elbise de çok kere kısa ve dar oluyor, namazı sırasında ve Allah Resulü'nün ﷺ mescidinde sahabelerin ﷺ neredeyse avret yerlerini örtmüyordu.

Sehl bin Sa'd ﷺ şöyle buyuruyor: "Zaman zaman bazı erkekler, peştamal gibi alt taraflarına sardıkları tek ve küçük olan kumaşlarını, çocuklar gibi boyunlarının üzerinden bağlayarak Peygamber Efendimizin ﷺ yanında namaz kılarlardı. O vakit (arkada namaz kılan) kadınlara:

"Erkekler doğrulup oturmadan başınızı secdeden kaldırmayın" diye tembih edilirdi."[4]

İbn-i Battal ﷺ şöyle demiştir: Tahavi şöyle dedi: "Peştemallerin, boyunlarına bağlayanların Allahu alem başka bir şeyleri yoktu. Öyle ki; eğer başka bir şeyleri olsaydı onu namazda giyerlerdi ve kadınların erkekler doğrulup oturana kadar kafalarını kaldırmalarının engellenmesine ihtiyaç duyulmaz ve namazda hükümleri değişmezdi. Zira bu, Allah Resulü'nün ﷺ imam hakkındaki **"ona (namazda) muhalefet etmeyin"** ve **"o (secdeden ve rükudan) kalktığında siz de kalkın"** buyruklarına ters düşmektedir.[5]

Amr bin Selme'yi görmez misin?! Kavmine namaz kıldırırken kısa bir cübbeden başka bir şeyi olmadığı için avret yeri açılıyordu da kendisine uzun ve bol, namazda avret yerlerini örten bir cübbe alındığında "Buna sevindiğim kadar hiçbir şeye sevinmedim" dedi. Kadınların kafalarını kaldırmaktan menedilmeleri, secdeden kalkarken erkeklerin avret yerlerinin gözlerine çarpması korkusundandır."

1 Ebu Davud, Sünen, Hadis No:1716.
2 Tirmizi, Hadis No:1288.
3 Buhari, Hadis No:358.
4 Buhari, Hadis No:362.
5 Şerh-u Sahihi Buhari Li-İbn-i Battal, C.2, S.23.

Bundan daha büyük fakirlik var mı? Bir insan açlığın acısına dayanabilir ancak avretini örtecek bir şey bulamaması gerçekten acı ve zor bir şey. Allah Resulü ﷺ ve onurlu ashabı رضي الله عنهم bu durumu görüyor ve bir şey yapamıyorlar. Şüphesiz ki bu, muvahhid bir kimsenin gözlerini yaşartacak bir durum. Fakirlik, yaratılmışların en hayırlısı, en onurlusu ve en şereflisi olan Allah Resulü'nü de ﷺ es geçmemişti.

Sahih Müslim'de Enes bin Malik'in şöyle dediği rivayet edilir: "Bir gün Resulullah'a ﷺ geldim. Onu ashabıyla birlikte oturmuş, onlarla konuşurken buldum. Karnına taş üzerine bir sargı sarmıştı. Usame: Ben de şüphe ediyorum, demiş. Ashabından bazılarına:

— Resulullah ﷺ karnını niçin sardı, diye sordum.

— Açlıktan, dediler. Bunun üzerine Ebu Talha'ya gittim. Bu zat Ummu Süleym bint-i Milhan'ın kocasıdır. (Dedim ki) :

— Babacığım! Resulullah'ı ﷺ karnına bir sargı sarmış gördüm de ashabından bazılarına sordum. Açlıktan! dediler.

Bir rivayete göre de Ebu Talha, Resulullah'ı ﷺ mescitte uzanmış yüz üstü, arka üstü dönerken görmüş. Bunun üzerine Ummu Süleym'e gelerek:

— Ben Resulullah'ı ﷺ mescidde uzanmış yüz üstü, arka üstü dönerken gördüm. Aç olduğunu zannederim, dedi...

Enes şöyle dedi: Ebu Talha hemen annemin yanına girerek: "Bir şey var mı?" dedi. O da: "Evet! Ben de bir parça ekmekle birkaç kuru hurma var. Eğer bize Resulullah ﷺ yalnız başına gelirse onu doyururuz.Onunla beraber başka biri gelirse, onlara az gelir, dedi."[1]

Ey azlıktan ve darlıktan yakınan kişi bir düşün! Peygamberine ﷺ nasıl da şiddetli açlık isabet etmişti. O kadar ki bu, yüzünden anlaşılıyordu. Dahası açlığın şiddetinden bir grup sahabenin arasında yüzüstü arka üstü dönüyordu. Enes onlara, Peygamberin ﷺ neyi olduğunu soruyor. Onlar da "açlık" diye cevap veriyor. Hiç kimsenin Allah Resulü ﷺ için yapabilecek bir şeyi yok. Bulunabildiğinde sunulabilen ise Allah Resulü ﷺ gibi yüce bir misafire uygun olmayan ekmek parçaları.

Allah Resulü ﷺ hiçbir şey yemeden geceler geçiriyordu. Rabbimin salatı ve selamı onun üzerine olsun.

1 Müslim, Hadis No:2040.

İbn-i Abbas ﷺ şöyle anlatıyor: "Resulullah ﷺ ailesi, akşam yemeği bulamadan peş peşe aç olarak geceliyordu. Genellikle ekmekleri arpa ekmeği idi."[1]

Evet! Ey eşlerine karşı daha genişlik içinde yaşamak için isyan eden kadınlar (özellikle de Allah yolundaki mücahidlerin eşleri)! Allah Resulü'nün ﷺ ehli de böyle yaşıyordu. Allah Resulü'nün ﷺ onurlu eşleri ve kızları şiddetli açlık çekiyordu.

Sahih Müslim'de Ebu Hureyre'den şöyle dediği rivayet edilir: "Ebu Hureyre'nin canı elinde olana yemin olsun ki; dünyadan ayrılana kadar Muhammed ailesi buğday ekmeği ile üç defa (veya üç gün üst üste) doymamıştır."[2] Dahası Allah Resulü'nün ﷺ ailesi kepeğiyle arpa ekmeğinden doymamıştır. Zira Sahihi Buhari'de Ebu Hureyre'den şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Resulullah ﷺ şu dünyadan arpa ekmeği ile karnı doymadan çıkıp gitti."[3]

İnsanın kalbini ağlatan, tasavvur etmeye dahi güç yetiremediği şey ise; açlığın, Peygamberini ﷺ bir Yahudi'nin kötü yemek davetine icabet etmek hatta ailesine yemek yapmak üzere kendisinden arpa almak karşılığında zırhını rehin bırakmak zorunda bırakması. Sahih-i Buhari'de Enes'ten ﷺ şöyle dediği rivayet edilir: "Resulullah'a ﷺ bir gün arpa ekmeğiyle biraz bozulmuş iç yağı taşımıştım. Onun zırhı ailesi için aldığı yirmi ölçek arpa karşılında bir Yahudi'nin yanında rehin edilmişti. Bir gün Resulullah'ın ﷺ şöyle dediğini işitmiştim: **'Muhammed'in ev halkı yanında ne bir ölçek hurma ne de bir ölçek hububatla akşamladı.'** Ve gerçekten o günlerde Peygamber'in ﷺ yanında dokuz hanımı bulunuyordu."[4]

Hafız (İbn-i Hacer) Fethu'l Bari'de Allah Resulü'nün ﷺ **"Muhammed'in ev halkı yanında ne bir ölçek hurma ne de bir ölçek hububatla akşamladı"** sözünü ele alırken şöyle demiştir: "O, bunu rahatsız olduğundan ya da şikayet etmek için demedi -Allah korusun-. Bunu, Yahudi'nin davetine icabet etmesine ve zırhını kendisinde rehin olarak bırakmasına özür olarak söyledi."[5]

Evet! Allah Resulü ﷺ açlıktan bir Yahudi'nin arpa ekmeği ve kokusu değişmiş içyağı davetine icabet etti. Dahası ihtiyaç onu, bir Müslüman için en değerli şey olan silahını, en iyi halde malı helal ve haram karışımı olan; Allahu Teala'nın kendileri hakkında **"Onlar, yalana kulak tutanlardır, haram**

1 Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No:2303.
2 Müslim, Hadis No:2976.
3 Buhari, Hadis No:5414.
4 Tirmizi, Hadis No:1215; Buhari, Hadis No:2508.
5 Fethu'l Bari, C.5, S.141.

yiyicilerdir" buyurduğu bir Yahudi'de rehin bırakmaya itti. Eğer Allah Resulü ﷺ Müslümanlardan birinden ödünç alabileceği bir şey bulsaydı, bunu mutlaka yapardı. Hafız (İbn-i Hacer) şöyle der: "Alimler şöyle dedi: "Allah Resulü'nün ﷺ Sahabelerin varlıklıları yerine Yahudi ile muameleye yönelmesinin hikmeti: Ya bunun caiz olduğunu göstermek için ya da onların (sahabilerin) o vakit kendi ihtiyaçlarından ziyade yemeklerinin olmamasından ya da (alacağı şey karşılığında) kendisinden bir ücret ya da bedel almamaları korkusundandır. Bu nedenle kendilerine sıkıntı vermek istememiştir."[1]

Diyorum ki; Allah Resulü'nün ﷺ, muahede ehli bile olsa, silahını düşmanında bırakması şiddetli ihtiyaç dışında imkansızdır. Allah Teala en iyisini bilir, ancak O'nu buna, bundan başka bir şey itmiş olamaz.

Sana, Allah Resulü'nün ﷺ vefat ettiğinde zırhının, ailesine yiyecek olarak aldığı 30 ölçek arpa karşılığında bir Yahudi'de rehin kaldığını bilmen yeter.

Bir rivayette "ailesine rızık olarak aldı" diye geçerken Ahmed'de (Müsned'de) "vefat edene kadar onu rehineden kurtaracak bir şey bulamadı" diye geçer.[2]

İşte bu, Nebevi devletin kurulduğundan Allah Resulü'nün ﷺ vefatına kadarki hali! Açlığın hakikatini bilmeyenin, tehlikesini kavrayamayacağı düzeyde bir açlık herkese isabet etmişti.

Bununla birlikte hiçbir Müslüman'ın hatta hiçbir münafığın, Allah Resulü'nün ﷺ devletine "Allah Resulü ﷺ kendisini ve ashabını doyuracak yemek bulamazken nasıl da kendini tecrit edip "devlet" mefhumunun gereklerine sahip olmaksızın; hatta devlet olmanın en basit gerekleri olan yemek ve içeceğe sahip olmaksızın bir devlet kuruyor" diyerek dil uzatmamıştır.

Askeri Hazırlık Alanına Gelince;

Nebevi Orduların Hali Nasıldı?

Bu alanda da aynı derecede sıkıntı yaşanıyor muydu yoksa askeri gayret kalan sivil hayata oranla daha mı iyi idi? Sahiheyn'de Cabir bin Abdullah'tan ﷺ şöyle dediği rivayet edilir: "Peygamber ﷺ bizi sahil tarafına bir sefere gönderdi. Üzerimize de Ebu Ubeyde'yi kumandan tayin etti. (Müfreze) 300 kişiydi. Ben de aralarındaydım. Yola çıktık. Bir süre gittikten sonra yiyecek tükendi. Ebu Ubeyde bu ordunun yiyeceklerinin toplanmasını emretti. Hepsi toplandı. (Ordunun) azığı hurma idi ve

1 Fethu'l Bari, C.5, S.141.

2 Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No:2724.

bize her gün azar azar veriyordu. Sonunda o da tükendi (iyice azaldı) ve birer birer vermeye başladı. "Bir hurma neye yarar" dedim. "Tükendiğinde onun yokluğunu da gördük" dedi.

Bir rivayette de şöyle geçer: "300 kişi olarak çıktık. Yiyeceklerimizi de boynumuzda taşıyorduk."

Müslim'de şöyle geçer: "Bize azık olarak bir dağarcık kuru hurma verdi başkasını bulamadı. Ebu Ubeyde bize birer hurma yeriyordu. (Ebu'z Zübeyr) diyor ki: Ben bununla ne yapıyordunuz, diye sordum.

— Onu çocuğun emdiği gibi emiyor; sonra üzerine su içiyorduk. Bu bize o gün geceye kadar yetiyordu. Bir de sopalarımızla selem ağacını yaprağını silkiyor sonra onu su ile ıslatarak yiyorduk dedi."

Buhari'de de şöyle geçer: "Bize şiddetli bir açlık isabet etti. Hatta biz Habat denilen muğaylan fasilesinden dikenli bir ağacın yapraklarını, yemişlerini yedik. İşte bundan dolayı bu sefere Ceyşu'l- Habat ismi verildi."[1]

Bu hadisin birçok faydası var. Ancak burada ancak üç nokta üzerinde durabileceğiz.

Birinci Nokta: Cabir bin Abdullah'ın ﷺ : "Bize azık olarak bir dağarcık kuru hurma verdi başkasını bulamadı" ve "Yiyeceklerimizi de boynumuzda taşıyorduk. Azığımız bitti" sözleri. İşte yaratılmışlara karşı en merhametli, onlara faydalı şeylere en istekli, onlardan zararı defetmeye en gayretli yaratık ve insanların savaş konusunda en bilgilisi çölün sertliğine ve sıcaklığına rağmen azıkları boyunlarında asılı olarak bir ordu gönderiyor. Yanlarında, hedeflerine ulaşana kadar yetecek yiyecek yok. Hazırlıklı bir orduya karşı savaşacaklar. Şüphe yok ki Allah Resulü ﷺ gazvenin süresini de yolun zorluğunu da askerin ihtiyacı olan azığı da bu azıktan ne kadarın kendisine yeteceğini de biliyordu. Bu azıktan onlara yeterli olanın haddini de gerek ilmi ile gerek de Sahabelerden tecrübe sahibi olanlara; özellikle de gazvenin emirine sormak yoluyla biliyordu. Bunu da Cabir bin Abdullah'ın ﷺ "Bize azık olarak bir dağarcık kuru hurma verdi başkasını bulamadı" sözünden anlıyoruz.

Soru: Bahsi geçen gibi bir ordu gönderilir mi? İslam Devleti'nin bu haline ve askeri gücüne dil uzatılır mı?

Diyoruz ki; Allah Resulü ﷺ sebebe ulaşmak için tüm gücünü harcadı. Kendilerini hedefe ulaştıracak şeyi talep etmede çaba sarfetti. Sonra da

1 Buhari, Hadis No:2843, 4361; Muvatta, Hadis No:3436; Müslim, Hadis No:1935.

göklerin ve yerin hazineleri elinde olana tevekkül etti. Kim Allah'a tevekkül ederse Allah ona yeter.

Sebeplerin hepsinin yerine getirilip tamamlanamaması düşmana karşı savaşmanın önünde bir özür ya da bir engel değildir. Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmaktadır: **"Şayet siz Allah'a hakkıyla tevekkül etseydiniz, sabahları açlıktan karınları çekilmiş olduğu halde çıkarak, akşamlan karınları dolu olarak dönen kuşlara rızık verdiği gibi Allah size de rızkınızı verirdi"**.[1]

Hadisten Allah Resulü'nün ﷺ özellikle de zayıf olduğu dönemlerde Allah yolunda cihada, düşmana karşı savaşmaya ne kadar gayretli olduğu görülmektedir. Allah Resulü'nün ﷺ yaptığı (haşa) bugün bazılarının iddia ettiği gibi askerleri zayi etmek ya da kendini tehlikeye atmak değildir. Zira bu kişiler sebepler tam tekmil yerine getirilmeden çıkılan her eylemin, "tehlikenin ta kendisi" olduğunu iddia etmektedirler.

Allah Resulü'nün ﷺ bu fiilinde çok büyük, çok değerli, cihadı bir ibadet olarak yerine getiren kişinin tesirini ve önemini bildiği Rabbani-nebevi bir fayda vardır: İşler sebeplerin (vesilelerin) temin edilmesi talebinde tüm çaba harcanmadan yürümez. Eğer mücahid sebebi (vesileyi) terk eder ya da sebebe sarılmada kusurlu davranırsa nasibi; yalnız bırakılmak ve talep edilen şeyi kaçırmak olur. Sebebi elde edebilmek için çalışıp bu yolda başvurulmadık hiçbir yol bırakmayıp sonra da Allah'a tevekkül eden kişinin nasibi ise dünyada ve ahirette saadettir. **"Eğer mü'minler iseniz ancak Allah'a güvenin."** [Maide, 23]. Allah Teala şöyle buyuruyor: **"Hurma dalını kendine doğru silkele…"** [Meryem, 25].

Eğer "zayıf bir kadın hurma dalını sallasa ne olur" diyerekten bunu yapmasaydı meyve düşmezdi.

Aynı şekilde sahabeler ya da içlerinden biri "bir hurma ne işe yarar" diyerek hurmayı yemeseydi yaşayamaz ve sonuç olarak ölürdü. El Muhelleb ﷺ şöyle demiştir: "Bu hurma onlara Peygamber'in ﷺ ve onunla birlikte cihadın bereketiyle yetiyordu. Allah, onlara yemek yaratmaya, taştan ekmek yapmaya kadir olduğu halde durumun olağanüstü bir hal almaması ve doğal halinden çıkmaması için onlara hurmada bereket kıldı. Öyle ki, karınları doydu.[2]

Hadiste sahabelerin ﷺ zorlukta ve kolaylıkta işitip itaat ettikleri, hüsnü zan besledikleri ve dünya metaına karşı zühdleri, erzaklarını omuzlarına alıp yola

1 Ahmed Bin Hanbel, Müsned, Hadis No:205.
2 Şerh-u Sahihi Buhari Li-İbn-i Battal C.5, S.146.

çıktıkları görülüyor. Aynı şekilde Allah'ın kendilerine lütfetmiş olduğu güzel sabır, kendilerini alıştırdıkları sert hayat koşulları (ki nefislerini bu şekilde alıştırmaları zorlukları aşmalarına vesile olmuştur), musibetlere ve fitnelere nasıl sabrettikleri dikkat çekiyor.

Aynı şekilde bu sebebe (erzakın tam tekmil olması) sarılmada taksirat göstermiş olsalar, tehlikeler kendilerini sarmış, açlık ve korku içine düşseler de sahabenin ﷺ Allah yolunda cihada, nerede olursa olsun kafirlerin mallarını ele geçirmeye olan gayretleri görülüyor. Bir kişi şöyle diyebilir: "Allah Resulü ﷺ ordunun durumunun bu raddeye varacağını bilmiyordu." Diyorum ki; İlim ehli bizzat bu gazve hususunda ihtilaf etmişlerdir. İçlerinden bazıları Allah Resulü'nün ﷺ onlarla birlikte olduğunu zikretmiştir. Ancak ağırlıklı olan görüşe göre Allah Resulü ﷺ onları göndermiştir. Habat gazvesinde olduğu gibi Zatu'r Rika gazvesinde de –Allah Resulü ﷺ bizzat mevcut olduğu halde- aynısı hatta daha şiddetlisi olmuştur.

Ebu Musa'nın ﷺ şöyle dediği rivayet edilir: "Biz Eş'ari Kabilesi'nden, Allah Resulü'nün ﷺ beraberinde altı kişilik bir topluluk olarak savaşa çıktık. Bizim bir devemiz vardı ve biz ona nöbetleşerek biniyorduk. Ayaklarımızın derileri delindi. Benim de ayaklarım delindi ve tırnaklarım döküldü. Bizler ayaklarımıza bez parçaları sarıyorduk. Bizler ayaklarımıza bu suretle bez parçaları sardığımız için bu sefere Zatu'r Rika savaşı adı verildi."[1]

Burada çok önemli bir şey söz konusudur. Allah Resulü ﷺ ve ashabına isabet eden bu şiddetli açlık ve azalarının parçalanması talep cihadındadır. Zira kafirlerin mallarını ele geçirme talebiyle bu gazveye çıkmışlardır. Ey Allah'ın kulları! Peki, savunma cihadında hal nasıl olur? Dini, canları, namusları savunmada ilim ehlinin zikrettiği üzere hiçbir şart koşulmaz. Aynı şekilde geçersiz mazeretler ve sahte bahaneler de fayda vermez. Allah herkesi sevdiği ve razı olduğu şeylere yöneltsin.

İkinci Nokta: Cabir bin Abdullah'ın ﷺ şu sözü: "Ebu Ubeyde bu ordunun yiyeceklerinin toplanmasını emretti. Hepsi toplandı. Benim azığım hurma idi." Yani ordunun emiri Ebu Ubeyde ﷺ insanları kendilerine has erzaklarını, bazılarınınkinin diğerlerinin erzaklarından daha fazla olması ve bu erzaklara kendilerinin çok daha fazla ihtiyaçları olması, erzaklarını ellerinde tutmalarının kurtuluşlarına vesile olması ihtimaline karşın toplayıp hepsine paylaştırdı.

İbn-i Battal, El Mulehheb'den ﷺ şöyle nakletmiştir: "Sultanın (yönetici-emir),

1 Buhari, Hadis No:4128; Müslim, Hadis No:1816.

açlıklarını bastırmak ve hayatta kalmalarının sağlanması için insanlara eşitliği (erzaklarını eşit olarak paylaşmayı) emredip onları buna zorlama hakkı vardır. İmamın insanlar arasında sefer dışında da seferde yaptığı gibi –gerek ücret karşılığında gerek ücretsiz- erzakları (eşit olarak) paylaştırma hakkı vardır."[1]

Ebu Ubeyde'nin yaptığı, Allah Resulü'nü ﷺ örnek almaktır. Seleme'den ﷺ şöyle dediği rivayet edilir: "(Havazin seferinde) mücahidlerin azıkları azalıp hafifleşmiş ve fakir düşmüşlerdi. Bunun üzerine sahabiler develerini kesmek hususunda (izin için) Peygambere ﷺ geldiler. Peygamber de ﷺ onlara izin verdi. Müteakiben bunlara Ömer ﷺ kavuştu. Onlar, bu haberi ona söylediler. Ömer onlara: "Develeriniz gittikten sonra (bu uzun yolculukta) hayatınız kalmaz." dedi.

Sonra Peygamber'in yanına girdi ve; "Ya Resulullah! Bunların develeri gittikten sonra, bunların hiçbiri (sağ) kalmaz" dedi.

Bunun Üzerine Resulullah da: **"Öyleyse insanlar içinde nida et: Herkes geri kalan azıklarını getirsinler!"** buyurdu.

İçine konulmak üzere meşin bir sergi yayıldı. Getirenler bu yaygının üzerine koydular, sonunda Resulullah ayağa kalktı, dua etti ve sergi üstündeki erzak için bereket temenni eyledi."[2]

Suveyd bin Nu'man ﷺ haber verdi ki, kendisi Hayber yılında Resulullah ﷺ ile beraber sefere çıkmıştır. Nihayet Sahba'ya -ki o Hayber'in aşağısındadır- vardıkları zaman Resulullah ikindi namazını kıldırdı. Sonra azıkları istedi. Kavuddan başka bir şey getirmediler. Resulullah onunla ilgili emrini verdi de kavud ıslatıldı."[3]

Yukarıda geçen hadisler, nebevi ordunun durumu ve donanım hususundaki zayıflığı ile ilgili vurguladıklarımızı doğrulamaktadır. Onlar, insanların ellerindekileri sıkıntı anlarında gönülden vermeleri için imamın güzel bir kelimeyle de olsa gönüllerini almasını ya da bolluk anında iade etmeyi vadetmesini hoş gördüler. Ancak eğer bu şekilde vermezlerse zorunluluk halinde –daha önce El Muhelleb'in ﷺ sözünde bahsi geçtiği üzere- imam kendilerini buna zorlar.

Özellikle Cabir hadisi ve geçen iki hadiste emir söz konusu. Karşılık olarak ücret verilmesinden hiç bahsedilmiyor. Bununla birlikte Allah Resulü ﷺ bu eylemi sefere çıkılmadığı normal vakitte de sefere çıkıldığı vakitte de övmüştür. Sahiheyn'de geçtiği üzere Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: "Hakikaten

1 Şerh-u Sahihi Buhari Li-İbn-i Battal, C.7, S.7.
2 Buhari, Hadis No:2484.
3 Buhari, Hadis No:209.

Eş'ariler gazada azıklarını bitirirlerken yahut Medine'de ailelerinin yiyeceği azaldığında hemen yanlarındaki erzakı bir tek bez içine toplarlar, sonra bir kap içinde (ölçerek) aralarında eşit olarak taksim ederler. Binaenaleyh Eş'ariler bendendir, ben de Eş'ariler'denimdir."[1]

Yukarıda zikredilenlerden kardeşlerini –özellikle de esir ve şehid kardeşlerini- üzen ve akıllarını başlarından alan ihtiyaç vakitlerinde nefisleri alçalıp da doğaları kötüleşerek elinde fazlası olduğu halde Allah'ın malından (cihad yolunda toplanan) alanların suçunun boyutu ortaya çıkıyor.

Ne malında cömert davranıp ihtiyaç sahibi kardeşleri arasında paylaştırıyor ne de onlara karınlarını doyuracak bir şey bırakıyor. Bunun için her türlü hileye başvuruyor. Tüm bunlar yakinin zayıflığının tesiriyle gerçekleşiyor. Zira başkalarının başına gelen felaketlerin ailesinin de başına gelmemesi için kendisinden sonra ailesine rızık bırakmak istiyor. Kahrolsun alçak nefis!

İbn-i Ömer'den ﷺ şöyle dediği rivayet edilir: "Peygamberle ﷺ birlikte çıktım. Ensar'ın bazı bahçelerine girdi ve (yere düşenlerden) hurma toplamaya başladı. Yiyerek bana şöyle dedi: Ey İbn-i Ömer ne oldu neden yemiyorsun?

Şöyle dedim: Ey Allah'ın Resulü! Canım istemiyor. O ise şöyle dedi: Ancak benim canım istiyor. Bu, hiçbir yemek tatmadığım ve bulamadığım dördüncü sabah. Eğer istesem Rabbime dua ederim ve O da bana Kisra ve Kayser'inki gibi mülk verir. Bir senelik rızıklarını saklayıp da yakinleri zayıflayan insanların arasında kaldığın takdirde ne yaparsın ey İbn-i Ömer![2]

Üçüncü Nokta: Gazvenin sebebi ise –her ne kadar son dönemde kasıtlı olarak bu hususta konuşulmuşsa da- Cabir'in ﷺ "Kureyş'in bir kervanını –yiyecek ve daha başka şeyler taşıyan develeri- ele geçirmek için" sözünde geçtiği gibidir.

Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: "Benden evvel hiç kimseye verilmedik beş şey bana verilmiştir: Bir aylık yola kadar korku (salmak) ile nusret olundum. Yeryüzü bana namazgah ve temizlik sebebi kılındı. Onun için ümmetimden her kime namaz vakti erişirse, hemen namazını kılıversin. Ganimetler bana helal edildi. Halbuki benden evvel kimseye helal edilmemiştir. Bana şefaat verildi. Bir de benden evvel her peygamber, hasseten kendi kavmine gönderilirken, ben umum insanlığa gönderildim."[3]

Es Sa'di şöyle demiştir: Bu, onun Allah katındaki değerinden, ümmetinin

1 Buhari, Hadis No:2486.
2 El Muntahib Müsned, Abd Bin Humeyd, Hadis No:816.
3 Buhari, Hadis No:335.

değerinden, faziletinden ve ihlaslarının kemalindendir. Onlara ganimeti helal kılmış, cihadlarının ecrinden bir şey de eksiltmemiştir."[1]

Allah Resulü'nün ﷺ Bedir Gazvesi'nden önceki seriyyelerini ve gazvelerini inceleyenler Bedir'den önceki tüm seriyyelerin ve gazvelerin kervan ele geçirme talebiyle olduğunu görerek şaşırır. Kafirlerin mallarını ganimet olarak ele geçirmek kesinlikle en şerefli ve en güzel kazançtır. Zira Allah onu, Peygamberimizin ﷺ ve ehli beytinin güç kaynağı yapmıştır.

Allah Resulü ﷺ şöyle buyuruyor: **"Kıyametten önce, ta ki hiçbir ortağı bulunmayan tek Allah'a tapılana kadar kılıçla gönderildim. Rızkım mızrağımın gölgesinde kılındı. Zillet ve alçaklık emrime muhalefet edenin üzerine kılındı. Kim bir kavme benzerse o onlardandır."**[2]

Allah, sadaka ve zekatı Allah Resulü'ne ﷺ haram kılmıştır. Çünkü bunlar zayıfların, yoksulların yemeğidir ve insanların artıklarındandır. Nübüvvet makamı, Allah Resulü'nün ﷺ kazancının, ailesinin azığının güçlü, azim sahibi, kılıç ve silah sahiplerinin kazancı gibi fey ve ganimetten olmasını gerektirir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Allah'ın o (fethedilen) şehir halkından Resulü'ne verdiği fey, Allah'a, Resul'e, (ve Resul'e) yakın akrabalığı olanlara, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışlara aittir."** [Haşr, 7].

Allah Resulü çiftçi değildi, demirci de marangoz da değildi. O, Allah Teala yolunda bir mücahiddi ve şöyle diyerek kılıcının kazancından yiyordu: "Rızkım, mızrağımın gölgesinde kılındı."

Hafız (İbn-i Hacer), Fetih'te (Fethu'l Bari) şöyle der: "Bu hadiste mızrağın faziletine, ganimetlerin bu ümmete helal kılındığına, Allah Resulü'nün ﷺ rızkının başka bir şeyde değil de bunda (cihadda) olduğuna işaret edilmektedir. Bu nedenle bazı alimler bunun en efdal kazanç olduğunu söylemişlerdir."[3]

Allah Tebareke ve Teala, mü'min mücahidleri ganimetlerden kazanmaya teşvik etmiştir. Zira o helallerin en helalidir. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Artık ganimet olarak elde ettiklerinizden helal ve temiz olarak yiyin ve Allah'tan korkup-sakının. Şüphesiz Allah bağışlayandır, esirgeyendir."** [Enfal, 69].

Ve şöyle buyuruyor: **"Allah, alacağınız daha birçok ganimetleri size va'detti…"** [Fetih, 20].

1 Behcetu Kulub-u'l Ebrar ve Kurretu Uyun-u'l Ahyar, S.73.
2 Ahmed bin Hanbel, Müsned, Hadis No:5115.
3 Fethu'l Bari, C.6, S.98.

Ve şöyle buyuruyor: **"Ve sizi onların topraklarına, yurtlarına, mallarına ve daha ayak basmadığınız bir yere mirasçı kıldı. Allah, her şeye güç yetirendir."** [Ahzab, 27].

Bu nedenle Allah Resulü ﷺ kervanları ele geçirmek –yani ganimet- için kendisi çıkıyordu. Sahabelerin önde gelenleri de onunla birlikte çıkıyorlardı. Onlardan zenginler de vardı fakirler de. Bu şerefin üstünlüğünün -yani kafirlerin mallarını ele geçirmek için çıkmanın üstünlüğünün- en büyük delili, Allah'ın Bedir ehlini İslam ehlinden ecri en üstün olanlar kılmasıdır ki; onlar işin hakikatinde müşriklerin kervanını ele geçirmek için çıkmışlardı. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Siz de güçsüz olanın (kervanın) sizin olmasını istiyordunuz."** [Enfal, 7].

Sahih Müslim'de geçtiği üzere Allah Resulü ﷺ Ebu Süfyan'ın kervanı hakkında şöyle demiştir: **"Bizim bir isteğimiz var! Kimin hazır hayvanı varsa hemen bizimle birlikte binsin!..."** Ka'b bin Malik ﷺ şöyle demiştir: "Allah Resulü ﷺ Bedir'den geri kalan kimseyi azarlamadı. Zira kervanı ele geçirme talebiyle çıkmıştı. Kureyşliler kervanlarının imdadına yetişmek için çıkıp geldiler. Allah'ın Enfal Suresi, 42. ayetinde buyurduğu gibi sözleşmeksizin Bedir'de buluşmuş oldular. Yemin ederim ki; Peygamber'in ﷺ müşriklerle karşılaşmasının en şereflisi Bedir savaşıdır."[1]

Bir mücahid-muvahhid, Peygamberinin ﷺ ve büyük sahabilerin istediklerini bildikten sonra "ganimet elde etme yolunda öldürülmeyi istemiyorum" der mi hiç? Savaşsız ganimet elde etmeye azmedenler ise münafıklardı. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"Siz ganimetleri almak için gittiğinizde seferden geri kalanlar: Bırakın, biz de arkanıza düşelim, diyeceklerdir."** [Fetih, 15].

Es Sa'di ﷺ şöyle der: "Allahu Teala geri kalanları anıp onları yerince dünyevi cezalarının Allah Resulü ﷺ ve ashabı savaşsız elde edilen ganimetleri almak için çıktıklarında onlarla birlikte çıkmak istemeleri olduğunu zikretti."[2]

Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: "Allah, kendi yolunda cihad etmek için yola çıkana şu garantiyi verdi: 'Kim sırf benim yolumda, bana inanarak, peygamberlerimi tasdik ederek çıkarsa, onu cennete sokmayı, ya da çıktığı evine birçok sevaplar veya ganimetler elde ederek döndürmeyi garanti ederim.'"[3]

1 Müslim, Hadis No:1901.
2 Tefsiru's Sa'di, Teysiru'l Kerimi'r Rahman, S.793.
3 Buhari, Hadis No:3123.

Sahiheyn'de geçtiği üzere Allah Resulü ﷺ şöyle buyurmuştur: **"(Allah yolunda tutulan) atların perçemlerinde Kıyamet gününe kadar hayır, yani sevap ve ganimet düğümlüdür!"**[1]

Sevap ve ganimet hayrın karşılığıdır. Yani ahirette sevap, dünyada ganimet.

En hayırlı kazanç için acele et ey mücahid!

El Hattabi رحمه الله şöyle demiştir: "Atla elde edilen kazanca –yani cihadla- gelince bu, en hayırlı ve en güzel maldandır."[2]

Askeri açıdan bilinmesi gereken önemli bir nokta da; ordular karınları üzere ilerliyor. Müşriklerin mallarının ele geçirilmek istenmesi ve takviye yollarının kesilmesi kuvvetlerinin azaltılması ve üslerinin kuşatılması demektir. Hiçbir güç (ordu), ordusunun ihtiyacı olan her şeyi havadan karşılayamaz. Amerikan hava filosunun devliğine ve dev uçaklara sahip olmasına karşın ihtiyaçlarını karşılarken %70 oranında kara yollarına itimat ediyor. Allah Teala bizlere kafirlerin üslerini kuşatmamızı emretmiş, bizi takviye yollarının kesilmesi uğrunda en iyi yol olarak onlara tuzak kurmaya teşvik etmiştir. Allah Teala şöyle buyuruyor: **"Onları kuşatın ve onların bütün geçit yerlerini kesip-tutun."** [Tevbe, 5].

İbn-i Kesir رحمه الله şöyle der: "Onları bulmanızla yetinmeyin. Bilakis onları sığındıkları yerlerde, kalelerinde muhasara edin, geniş olan yeryüzünü onlara daraltmak için geçecekleri yerlerde onları gözetleyin."[3]

Allah Teala şöyle buyuruyor: **"(Düşmanınız olan) Topluluğu aramakta gevşeklik göstermeyin."** [Nisa, 104].

İbn-i Kesir şöyle demiştir: "Allah Teala : **'O kavmi aramakta gevşek davranmayın.'** buyuruyor ki; düşmanlarınızı aramakta (peşlerinden gitmekte) zayıf davranmayın, bu konuda gayretli olup onlarla savaşın ve onlar için her bir gözetleme yerinde oturun, demektir."[4]

Ey mücahid muvahhidler! Dedeniz Ebu Basir sizlere güzel bir örnek olmalıdır. Allah Resulü ﷺ kendisini müşriklerle arasındaki antlaşma gereği müşriklere geri verince gücü azalmadı, ümidi de kesilmedi. Aksine bu fitneden nasıl kurtulacağını düşündü. Yolun uzunluğu ve adedin

1 Buhari, Hadis No:2852; Müslim, Hadis No:1872.
2 El Kevakibu'd Durari fi Şerhi Sahihi Buhari, C.12, S.137.
3 İbn-i Kesir Tefsiri, C.4, S.111.
4 İbn-i Kesir Tefsiri, C.2, S.403.

azlığı fırsatını kaçırmayı beklemedi. Aksine kurnazca davranıp kendisini esir almaktan sevinç duyup kibirleneni öldürdü. Sonra ikinci kez Allah Resulü'ne ﷺ geldi. Allah Resulü ﷺ ona bakarak şöyle dedi: **"Eğer bunun fikrine yardım eden bulunsa (o fırın karıştırır gibi) harbi ateşleyecek."**[1] Onu övdü ve savaşta atılganlıkla vasfetti ve adamlarından olduğunu söyledi.

El Hattabi'nin ﷺ dediği gibi; "kendisi gibi üstün azimli mustazaf erkeklere kendilerine yetişmeleri için ışık tutmuş oldu. Tek başına, yurtsuz kalmış ve reddedilmiş halde çıktı. Ne bir arkadaşı ne de toprağı vardı. Devletler adamların azmiyle kurulur! Medine'den uzakta deniz sahilinde askeri bir üs inşa etmeye başladı. Hemen adamlarının sayısı arttı.

Sahih'te geçtiği üzere Ebu Cendel de müşrikler arasından kaçarak (yetmiş süvari Müslüman ile birlikte) Ebu Basir'e katıldı. Şimdi artık Müslüman olan herkes, Kureyş arasından ayrılarak Ebu Basir'e katılmaya başladı. Nihayet Ebu Basir'in başında mühim bir kuvvet toplandı. Vallahi bunlar, Kureyş'in Şam'a bir ticaret kafilesinin gittiğini duyar duymaz, hemen onları çevirirlerdi. Kendilerini öldürüp mallarını alırlardı.

Kureyş, kendisini korkutan bu vaziyet üzerine Peygamber'e (Ebu Sufyan'ı hususi yetki ile) gönderdi. Şimdi Kureyş, Peygamberden Allah rızası için ve aradaki yakınlığa hürmeten Ebu Basir cemaatinin baskın ve yağmalarının men' edilmesini ricaya başlamıştı. "Artık bundan böyle Mekke'den Medine'ye kim giderse emindir (geri getirilmeyecektir)" diye haber gönderdiler.

Peygamber ﷺ, Ebu Basir cemaatine mektup gönderdi (Medine'ye gelmelerini bildirdi).

Bunun üzerine Yüce Allah şu ayetleri indirmiştir: **"O, sizi Mekke'nin karnında, onlara karşı muzaffer kıldıktan sonra, onların ellerini sizden, sizin ellerinizi onlardan çekendi…"den "öfkeli soy koruyuculuğu'nu (hamiyeti), cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman"** kısmına kadar [Fetih, 24-26].[2]

Bak! Nasıl da üstün azimli, kararlı bir grup Kureyş'in zorbalığını kırmayı başardı ve onları hem kendilerinin (Kureyşlilerin) hem de Müslümanların dinde alçalma ve zillet sandıkları şartın iptal edilmesini vesile kılıp yalvarmaya itti. Sana bu sahil aslanının hem sevinç verici hem de üzücü sonunu bilmek yeter.

1 Buhari, Hadis No:2731.
2 Buhari, Hadis No:2731.

Hafız, Fetih'te şöyle der: "Allah Resulü ﷺ Ebu Basir'e mektup gönderdi. Ebu Basir'e Allah Resulü'nün ﷺ mektubu ulaştığında ölmek üzereydi. Öldüğünde Allah Resulü'nün ﷺ mektubu elindeydi. Kendisini Ebu Cendel bulunduğu yere gömdü."[1]

Bir diğer önemli nokta da -özellikle de yeni kurulmuş İslam Devleti'ndeki bizler açısından-: ordunun en önemli finans kaynaklarını bilmendir ey mücahid! Tarih boyunca kurulmuş İslam devletlerinde hazinelerin büyük kısmını ganimetler ve feyler oluşturuyordu. Şeyhu'l İslam İbn-i Teymiyye ﷺ şöyle der: "Temelini kitap ve sünnetten alan sultanlığın malları üç sınıftır: Ganimet, sadaka ve fey."

Ey Allah'ın velisi! Allah'tan ecir bekle! Aklında her zaman esir ve şehid ailelerini yedirmek için kafir ve mürtedlerden ganimet aldığın olsun. Sen, ganimet elde edemeyen bir başka mücahidi finanse etmek için ganimet alıyorsun, Allah yolunda bir silah satın alabilmek için ganimet alıyorsun. Sakın ganimetin kendisi için çıkma! İhlas! İhlas!

1 Fethu'l Bari, C.5, S.351.

NEBEVİ DEVLETİ TEHDİT EDEN BAZI SIKINTI ANLARI

Nebevi devlet oldukça sıkıntılı, zor, tesiri büyük olan vakitler geçirdi. Bu vakitlerden biri de Uhud günü olanlardır. Taberi ve diğerlerinde şöyle dedikleri geçer: "Allah Resulü ﷺ ashabından 1000 kişiyle çıktığında -yani Uhud'da gitmek üzere çıktığında- Uhud ile Medine arasındaki Şavt'a gelince Abdullah bin Ubey bin Selül, nifak ve şüphe ehli olan kendi adamları ve taraftarlarıyla birlikte ordunun üçte biri kadar bir toplulukla ayrılıp: 'O (Resulullah'ı kasdediyor) re'y ve görüş sahibi olmayan delikanlıların sözünü dinledi de beni dinlemedi. Şuracıkta biz, kendimizi ne diye öldüreceğimizi bir türlü anlayamadım' diyerek geri döndü. Ben-i Seleme'nin kardeşi Abdullah bin Amr bin Haram arkalarından yetişerek onlara şöyle diyordu: 'Allah'ı severseniz peygamberinizi ve kavminizi düşmanları geldiğinde yalnız bırakmayın.' Onlarsa şöyle dediler: 'Eğer sizin savaşacağınızı bilseydik elbette, sizi yardımsız bırakmazdık. Fakat bir savaş olacağını sanmıyoruz.'

Onların ayrılmak dışında hiçbir şeyi kabul etmeyeceklerini görünce onlara şöyle dedi: **"Allah sizi uzaklaştırsın ey Allah düşmanları. Allah size ihtiyaç bırakmayacaktır."** Ve Allah Resulü ﷺ yoluna devam etti."[1]

Bu hadisede üzerinde durulması gereken önemli noktalar var:

Birincisi: Ordunun üçte birinin çekilmesiyle meydana gelen bu büyük felaket, askeri sıkıntıya yol açan ve tehlikeli bu durum; bu çekilme neticesinde sayı ve donanımda büyük noksanlıkla birlikte saflarda meydana gelen sarsıntı ve planlarda kargaşa yaşanmasıyla birlikte bu hadise aynı zamanda çatışma sahası yakınındaki Eş Şavt bölgesinde, iki savaşçı grubun gözleri önünde gerçekleşiyordu. Bu tasarrufun en tehlikeli ve en büyük tesire neden olan yönü ise; onurlu sahabeler aniden ordularının en az üçte birinin Müslüman olmadıklarını; aksine kafir-münafık olduklarını keşfetmeleridir. Bu münafıkları zahiren sevgi,

1 Taberi Tefsiri, C.7, S.378.

dostluk, destek ortaya koyarken içlerinde düşmanlık, kin ve savaş duygusu besliyorlardı.

Allah Teala şöyle buyuruyor: **"Münafıklık yapanları da belirtmesi içindi. Onlara: "Gelin, Allah'ın yolunda savaşın ya da savunma yapın" denildiğinde, "Biz savaşmayı bilseydik elbette sizi izlerdik" dediler. O gün onlar, imandan çok küfre daha yakındılar. Kalplerinde olmayanı ağızlarıyla söylüyorlardı. Allah, onların gizli tuttuklarını daha iyi bilir."** [Al-i İmran, 167].

Allah Teala ayrıca şöyle buyuruyor: **"Şu halde münafıklar konusunda ikiye bölünmeniz ne diye? Oysa Allah, onları kazandıkları dolayısıyla tepe taklak etmiştir."** [Nisa, 88].

Sahiheyn'de Zeyd bin Sabit'ten ﷺ ayetin iniş sebebi hakkında şöyle dediği aktarılır: "Allah Resulü ﷺ Uhud (gazvesi) için çıktığında kendisiyle çıkanlardan bazıları geri döndüler. Allah Resulü'nün ﷺ ashabı bu grup hakkında ikiye bölündü. Bir kısmı onlara karşı savaşalım diyordu, diğer kısmı ise savaşmayalım, diyordu ve şu ayet indi: **"Şu halde münafıklar konusunda ikiye bölünmeniz ne diye? Oysa Allah, onları kazandıkları dolayısıyla tepe taklak etmiştir."** [Nisa, 88].[1]

Taberi ﷺ şöyle demiştir:

"Yani; ey mü'minler! Allah onları kazandıkları dolayısıyla tepe taklak ettiği halde siz neden nifak ehli hakkında ihtilaf edip iki fırka haline geldiniz? Yani Allah onları kanlarının mübah kılınması ve zürriyetlerinin esir alınması hususunda onlar hakkında şirk hükümlerini (müşrikler gibi) vermişken bu haliniz nedir?"[2]

İbnu'l Kayyım'ın Zadu'l Mead adlı eserinde Zuhri, Asım bin Amr, Muhammed bin Yahya bin Hibban ve diğerlerinin şöyle dedikleri geçer: "Uhud günü imtihan ve yoklama günüydü. Allah ﷻ o gün mü'minleri denedi, dili ile İslam'ı izhar ettiği halde içinde küfrü gizleyen münafıkları ortaya çıkardı."[3]

İkinci Nokta: Allah Resulü'nün ﷺ üstün mizaçlı ve üstün gayretli ashabının bu yaptığına, ordunun; içlerinde evlatları ve amcaları, aşiretlerinden adamlar da bulunan üçte birlik kısmının gerisin geri

1 Buhari, Hadis No:4050; Müslim, Hadis No:2776.
2 Taberi Tefsiri, C.8, S.7.
3 Zadu'l Mead, C.3, S.189.

gitmesiyle aniden başlarına gelen bu büyük felaketten etkilenmelerinin boyutuna rağmen, mü'minlerden iki grubun -ki onlar da Ben-i Harise ve Hazreç'ten Ben-i Seleme'dir- geri çekilmek istemesi dışında Allah'a hamdolsun ki açıkça görüldüğü üzere hakiki bir tesir söz konusu olmadı. Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"O zaman sizden iki grup, neredeyse 'çözülüp geri çekilmek' istemişti. Oysa Allah onların (velisi) yardımcısıydı. Artık mü'minler, yalnızca Allah'a tevekkül etmelidir."** [Al-i İmran, 122].

Taberi ﷺ şöyle der: "Abdullah bin Ubey geri döndüğünde onlar da geri dönmek istediler ancak Allah onları korudu."[1]

Cabir bin Abdullah şöyle der: "Allah'ın **'Oysa Allah onların (velisidir) yardımcısıydı'** ayeti indiğinde çok sevindim."[2]

Yani bu zor ve tehlikeli çalkantının Nebevi ordunun kalanına etkisi olmadı. Aksine (sahabe) olayın sebepleri ve hem geleceğe hem de hali hazırdaki hale etkileri üzerinde kısır bir tartışmaya dalmadılar. Aksine safları düzelttiler, azimlerini artırdılar, dua etmek suretiyle Mevlaları ve yardımcıları olan Allah'a yöneldiler. Allah'ın ve peygamberinin emrini en güzel şekilde yerine getirdiler. Olaydan sonra onlarda kararlılık ve açık bir gayret görülüyordu ve komutan bu üstün ve parlak gayreti görmek, bu gayretin sahiplerini görmek istedi.

Allah Resulü ﷺ şöyle buyurdu: **"Bu kılıcı hakkını vermek üzere kim alır?"** Kılıcı almak üzere adamlar kalktı ve onu Ebu Dücane aldı.[3] Sonra saflar arasında kılıçla çalımlı çalımlı yürümeye başladı. Bunun üzerine Allah Resulü ﷺ şöyle buyurdu: **"Bu öyle bir yürüyüştür ki, Allah onu bu gibi yerlerin dışında sevmez."**[4]

İbn-i İshak şöyle der: "Sonra Allah, Müslümanlara yardımını indirdi ve onlara vaadini gerçekleştirdi. Onları kılıçlarla vurdular, yerlerinde yendiler ve şüphesiz yenilgi müşriklerindi."[5]

Vallahi bu samimi muvahhidlerin azmidir. Gittikleri yolda gidenlerin azlığı, helak olanların çokluğu –ki helak olanların kuvveti ve prestiji ne ölçüde olursa olsun-, yardım edenlerin zayıflığı onlara zarar vermez. Zira

1 Taberi Tefsiri, C.7, S.166.
2 Buhari, Hadis No:4558.
3 Musannef, İbn-i Ebi Şeybe, Hadis No:32511.
4 Mu'cem Kebir li't Tebarani, Hadis No:6508.
5 Siretu İbn-i Hişam, C.2, S.77.

onların gayesi Allah'a ve Resulü'ne ﷺ itaattir. Sahtekar bir aşiret şeyhi ya da takva ve ıslah iddiasında bulunan deccal bir kahin onlara etki etmez. İşte fasık Ebu Amir! Evs'in efendilerinden; bugünün mantığıyla sahve şeyhlerinden biri!

İbn-i Kesir şöyle der: "Ebu Amir, Kureyş'e şöyle vaatte bulunuyordu: 'Kavmimle karşılaşırsam hiç kimse bana karşı gelmeyecek!'."

Müşriklerle ashab karşılaştıkları zaman, müşriklerden ilk karşılaşanlar, Mekke dışında onlara katılanlar ve Mekke halkının kölelerinden olan kimselerle birlikte Ebu Amir idi. Onlara şöyle seslendi:

'Ey Evs topluluğu, ben Ebu Amir'im.'

Onlar dediler ki:

'Ey fasık, Allah senin gözünü aydın kılmasın!'

Cahiliye döneminde Ebu Amir'e Rahip adı veriliyordu."[1]

Onu öldürmek için ilk harekete geçip koşan gerdek gecesinde yatağını, gelinin güzelliğini terk eden; "gasilu'l melaike" (melekler tarafından yıkanan) kişi olarak bilinen oğlu Hanzala oldu. Sahvelerin şeyhi babasının dilini ve boynunu koparmak için koştu ve şehid oldu. "Ulusçuluk", "ulusal kanın masumluğu" iddiasında bulunanlara bundan sonra bir bahane/özür kalmış mıdır?

Ey İslam Devleti'nin askerleri! Sakın ola ki asılsız haberler yayanların yüzüstü bırakması, psikolojik olarak yenilgi hissi yaşayanların geri dönmesi size zarar vermesin! Vallahi sizin yardımcınız Allah'tır. Allah'a, sebat nasip etmesi için dua edin. **"Rabbimiz, üzerimize sabır yağdır, adımlarımızı sabit kıl (kaydırma) ve kafirler topluluğuna karşı bize yardım et."** [Bakara, 250].

İmam Ahmed, İyad El-Eş'ari'den Yermuk günü Ömer'in ﷺ şöyle dediğini rivayet eder: "Eğer savaş olursa komutanınız Ebu Ubeyde'dir." İyad El-Eş'ari şöyle dedi: "Ona şöyle yazdık: 'Öyle ki; ölülerimiz arttı. Ondan destek istedik ve bize şöyle yazdı: 'Benden destek istediğiniz mektubunuz bana ulaştı. Ben ise size daha güçlü yardımda bulunacak, askerleri daha hazır olanı göstereyim: Aziz ve yüce olan Allah! Ondan yardım isteyin. Öyle ki; Muhammed ﷺ Bedir günü, sizden daha az donanımlı olduğu halde yardım edildi. Eğer size

1 El-Bidaye Ve'n Nihaye, C.5, S.356.

mektubum ulaşırsa onlara karşı savaşın ve bana tekrar başvurmayın.' İyad El-Eş'ari şöyle der: 'Onlara karşı savaştık ve onları yendik.'"[1]

Üçüncü Nokta: Uhud günü Müslümanların ordusunun sayısı hakkında Taberi şöyle demiştir: "Allah Resulü ﷺ Uhud için çıktığı gün bin adamla çıktı."[2]

Tüm siyer ve gazve kitapları yazarları her ne kadar Allah Resulü'yle ﷺ (münafıklar ayrıldıktan sonra) kalanların sayısı hususunda ihtilaf etseler de bin kişi üzerinde hem fikirdirler. Siyer yazarlarının büyük kısmı kalanların sayısının 700 olduğunu söylemiştir ki; bu ağırlıklı olan görüştür. Bu hususdaki delillerimiz ileride gelecek. Buna binaen Uhud günü savaş, savunma savaşıydı ve bu savaştan mazereti bulunanlar dışında kimse geri kalmadı ki, onlar da çok azlardı.

Şeyhu'l İslam İbn-i Teymiyye savunma savaşı hakkında şöyle der: "Bu ve bunun gibileri talep savaşı değil savunma savaşıdır. Hiçbir halde bu savaştan yüz çevirmek(terk etmek) caiz değildir. Uhud Savaşı da bu sınıftandır."[3]

Düşman gelmiş, İslam ehlini yurtlarında köklerinden kazımak istiyor. Allah Resulü ﷺ insanlara, düşmana karşı savaşmalarını emretti.

İbnu'l Kayyım Zadu'l Mead'da şöyle der: "Allah Resulü ﷺ Cuma namazını kıldırdıktan sonra insanlara vaaz verdi. Onlara çaba sarfetmeyi ve cihadı hatırlattı. Medine halkından yaşlısıyla genciyle Müslümanlar savaşa çıktı. Allah Resulü ﷺ savaşa faydalı olabilecek ya da buna güç yetirebilecek ya da 15 yaşına gelmiş gençlere izin verirken Sahiheyn'de geçtiği üzere bir grubu da geri çevirmiştir. Erkeklerden orta yaşlılar savaşa çıkmıştır. İşte oğlu Bedir'de şehid olan Hayseme Ebu Saad, Allah Resulü'ne ﷺ şöyle diyor:

"Yaşım ilerledi, kemiklerim zayıfladı. Rabbime kavuşmayı arzuluyorum. Ey Allah'ın Resulü! Allah'a dua et de bana şehadet ve cennette Saad'a eşlik etmeyi nasip etsin." Allah Resulü ﷺ ona dua etti ve Uhud günü şehid oldu.[4]

Yani ilan edilmesinden 3 yıl sonra Nebevi Devlet'in ordusunun tamamı, yukarıda geçtiği üzere en iyi tahmine göre 700 savaşçıdan oluşuyordu. Bunu Sahiheyn'de Huzeyfe'den sabit olan şu hadis doğrulamaktadır: "Allah Resulü ﷺ **"İnsanlardan ben Müslüman'ım diyenleri (benim için) yazın"** buyurdu.

1 Müsned, Ahmed Bin Hanbel, Hadis No:344.
2 Taberi Tefsiri, C.7, S.378.
3 El-Fetava'l Kubra Li İbn-i Teymiyye, C.5, S.539.
4 Zadu'l Mead, C.3, S.186.

Müslim'de ise şöyle geçer: **"İnsanlardan ben Müslüman'ım diyenleri sayın."** Huzeyfe ﷺ şöyle der: "Biz, bin beş yüz kişi sayıp Peygamber için yazdık. Bir rivayette de şöyle geçer: "Biz sahabilerin sayısını beş yüz bulduk."[1]

Bununla birlikte Hafız İbn-i Hacer'in Fethu'l Bari'de A'maş'tan aktararak -A'maş'ın ashabı sayı konusunda kendisine muhalefet etmişlerse de- ifade ettiği gibi; hadisin asıl konusu sayıdır.[2]

Alimler bu ihtilafın ve rivayetlerin arasını birleştirme hususundaki açıklamalarda farklı farklı görüşler sunmuştur. Bazıları çok olan sayının, İslam'a giren tüm erkeklerin, kadınların ve çocukların sayısı, az olan sayının da savaşçıların sayısı olduğunu söylemiştir. Bazıları ise az olan sayının Medine'deki savaşçıların sayısı olduğunu, kalanın ise çevrelerindeki köylerden ve bedevilerden savaşçıların olduğunu söylemiştir.

Uhud'da Nebevi Devlet'in ordusunun sayısının ne kadar olduğunu tekit etmek için bu sayımın ne zaman olduğuna bakalım. Hafız İbn-i Hacer, Fethu'l Bari'de bu sayımın Uhud günü olduğu görüşünü benimseyerek şöyle demektedir: "Sanki bu, korkulan şeyin beklendiği sırada oldu. Belki Uhud'a çıkışlarında veya diğerlerindeydi. Sonra İbnu't Tin El Cezm'in şerhinde bunun (sayımın) hendek kazımı sırasında olduğunu gördüm. Ed-Davudi Hudeybiye'de oldukları sırada olma ihtimalinin olduğunu söylemiştir."[3]

Hafız'ın "Sanki bu kendisinden korkulan şeyin beklendiği sırada oldu" sözüne binaen bu sayımın Uhud'dan önce değil sonra olduğu görüşüne ağırlık veriyoruz. Bu tam olarak benim kastettiğimdir. Nebevi devlet, böylesi büyük bir sayıda insanın riddeti nedeniyle sarsıntıya uğramıştır. Nifak felaketinden daha tehlikeli bir şey var mıdır? Görünen o ki Allah Resulü ﷺ savaş sürmekte iken ve düşmanlarıyla çatışma için randevu üzerine iken münafıklar hariç; gerçek savaşçıların sayısını bilmek istedi. Müslim, Ahmed, İbn-i Mace ve Tirmizi'nin rivayet ettikleri de bunu doğrulamaktadır. Zira bu rivayetlerde sayımları yapılanların sayısı 600 ila 700 arasındadır. Bu rakam, Uhud'da Allah Resulü ﷺ ile birlikte sebat edenlerin sayısının aynısıdır; yani 700'dür. Hadisi rivayet eden kişinin yani Allah Resulü'nün ﷺ münafıklar konusundaki sırdaşı Huzeyfe olması da bu görüşü güçlendirmektedir. Allahu Teala en doğrusunu bilir.

1 Buhari, Hadis No:3060; Müslim, Hadis No:149.
2 Fethu'l Bari, C.6, S.178.
3 Fethu'l Bari, C.6, S.178.

Yukarıda bahsi geçenlerden Nebevi Devlet'in ilanından 3 sene sonra ordusunun sayısının ne kadar olduğu ortaya çıkıyor.

Şu durumda sorulması gereken; uğrunda araya bu kadar uzun konu sokulan önemli soru: "Bir İslam Devleti kurulabilmesi için olması gereken en az sayı bu mudur?" Egemenlik ve nüfuzun oranı ne kadardır? Bu oran saptanmış belli bir ölçüde midir, yoksa göreli midir?

İslam Ordusu'nun egemen olduğu toprakların doğasını anlayabilmek için Uhud sonrası gerçekliğin görüntüsünden bir kesit ortaya koymamız gerekir. Bu da şu şekildedir:

Müslümanlardan; yaranın kendilerini yıprattığı, sıkıntılı bir psikolojik durumda 700 savaşçı! Allahu Teala şöyle buyuruyor: **"sizi kederden kedere uğrattı"** [Al-i İmran, 153]. Yani hüzünden hüzne.

Karşılarında ise sayılarının en az 300 olduğu tahmin edilen, tam donanımlı, Müslüman toplumuna karışmış, tüm sırlarını bilen münafıklar, idari ve askeri hazırlık açısından son derece düzenli, Müslümanlarla aralarında; ilk buldukları fırsatta bozmaya hazır oldukları anlaşmalar bulunan, gizlide münafık Araplarla güçlü alakaları bulunan Yahudi kitlesi, bir de bunlardan daha az tehlikeli olan Medine halkından Müslüman olmayan, içlerinde Arapların cesur savaşçıları bulunan taife - ki bunlar da Fetih Ordusu'nda savaşa çıkanların sayısını Uhud ile kıyasladığımız zaman yine de az değillerdi- bulunuyordu.

Sahih Buhari'de El-Bera'dan ﷺ şöyle rivayet edilir: "(Uhud harbinde) Peygamber'e demir zırh ile yüzü örtülü bir kişi geldi de:

— Ya Resulallah! (Hemen) harb edeyim de (sonra) Müslüman mı olayım? diye sordu.

Resulullah ﷺ:

— **"Müslüman ol, sonra harbet!"** buyurdu.

O da hemen Müslüman oldu, sonra da harbe girişti, nihayet şehid edildi.

Bunun üzerine Resulullah:

"Az işledi, fakat çok ecir kazandı" buyurdu.[1]

İbn-i İshak rivayetinde şöyle geçer: Vallahi o zırhlı adamın içinden geldiği şeyi (şirk) biz terk ettik. O da bunu istemiyordu.[2]

1 Buhari, Hadis No:2808.
2 Cevamiu's Sire, S.165.

Nebevi Ordu'nun toprakları kontrolünde bulundurmasına gelince; evet Müslümanların birbirlerine kenetlenmesinin lütfu, akidelerinin güçlü olması, saflarının bir olması nedeniyle güçlü idi. Ancak bu egemenliği büyük kuvvetle sıkıntıya sokan çok şey vardı. Kendileriyle birlikte bulunanlar yukarıda zikrettiğimiz üzere üç grup düşman kendilerinin yakın çevresini kuşatıyordu ve de kendileriyle birlikte Medine'de bulunanlardı. Bu güç, kendisine karşı pusuda bekleyen Kureyş ve diğer Arap kafirleri; bunlara ilaveten Pers ve Rumlar gibi büyük çevresi ile kıyaslandığında iş iyice zorlaşmaktadır.

Sayı ve donanım mefhumu, nüfuzun ve egemenliğin ne boyutta olduğu (olması gerektiği) hususunda haksız iddiada bulunan o aşırılara göre Uhud'dan sonra Nebevi devlet acaba hala baki miydi?

Haydi, gelin Nebevi devletin maruz kaldığı; bundan daha şiddetli bir zorluk üzerinde duralım! Hendek Gazvesi'nde Ahzab günleri hakkında Allahu Teala şöyle buyurmaktadır: **"Hani onlar, size hem üstünüzden, hem alt tarafınızdan gelmişlerdi; gözler kaymış, yürekler hançereye gelip dayanmıştı ve siz Allah hakkında (birtakım) zanlarda bulunuyordunuz."** [Ahzab, 10].

Ahzab Suresi'nde hal şöyle idi:

Allah Resulü ﷺ ve onurlu ashabı Selman'ın رضي الله عنه görüşünü sunması üzerine düşmanı engellemek için bir hendek kazıyorlardı. (Biz İran'da muhasara edildiğimiz zaman şehrin etrafında bir hendek kazarak kendimizi savunurduk). Sonra Müslüman ordusu hendeğin ardında yerlerini alıyor. Her ne kadar siyer yazarlarının büyük kısmına muhalif olsa da ağırlıklı görüşe göre -inşallah- sayıları 1000 savaşçı kadardı. Bunun delilleri mevcut olup burası şu an delilleri zikretmenin yeri değildir. Şeyhu'l İslam şöyle der: "Bedir günü Müslümanlar 313 kişi idi, Uhud'da yaklaşık 700, Hendek günü ise 1000'den fazla idiler ya da buna yakın."[1] Karşılarında ise; Medine'ye girip Müslümanları ortadan kaldırmayı kafalarına koymuş Arap müşriklerden 10 bin kişi (savaşçı) vardı. Sonra aniden kendilerini arkadan tehdit eden; düşmanlığını en çirkin surette ortaya koyan bir düşman ortaya çıktı ki o da Beni Kurayza Yahudileridir.

Huzeyfe'den رضي الله عنه şöyle rivayet edilmiştir: "Ahzab günü bizi görseydin! Saflar

1 Minhacu's Sunnetu'n Nebeviyye, C.7, S.200.

halinde oturur haldeydik. Ebu Süfyan ve Ahzab'dan onunla birlikte olanlar üzerimizden, Kurayza Yahudileri ise alttan (geliyorlardı). Zürriyetlerimiz adına onlardan korkuyorduk."[1]

Es-Sa'di ﷺ şöyle der: "Medine'yi kuşattılar. İş iyice zorlaştı. Yürekler gırtlağa dayandı. O kadar ki, insanlardan büyük kısmının (yenilgi için) güçlü sebepler ve şiddetli sıkıntılar nedeniyle zanları en üst düzeylere ulaştı." [2]

Müslümanların korku ve açlığı öyle bir noktaya ulaştı ki; Huzeyfe bin El-Yeman şöyle rivayet eder: "Allah Resulü ﷺ bir gün insanlar içinde nida ederek şöyle dedi: **'Şu Allah'ın kıyamet günü benimle olacak bir kişi yok mu, şu kavimden haber getirsin?'** Allah Resulü ﷺ haber getirecek kişiyi Allah'ın cennete sokacağını beyan ettiği halde kimse kalkmadı. Sonra Allah Resulü ﷺ gece bir vakit namaz kılıp bize yönelerek şöyle dedi: **'Kim gidip de kavmin ne yaptığına bakıp dönerse Allah'tan onu cennette arkadaşım yapmasını diliyorum.'**

Şiddetli korku, açlık ve soğuk nedeniyle hiç kimse kalkmadı. Hiç kimse kalkmayınca Allah Resulü ﷺ: **'Kalk Huzeyfe, bize kavmin durumunu öğren gel'** dedi. Hiçbir şey diyemedim. Çünkü beni ismimle, **'Kalk'** diye çağırmıştı."[3]

Durum iyice sıkıntılı hal alıp da Allah Resulü ﷺ, Ben-i Kurayza Yahudilerinden çocuklar ve kadınlar için korkunca -ki onları bundan caydıracak ya da o pis ellerini arkadan Müslümanlara uzatmalarını önleyecek muteber askeri bir engel bulunmuyordu- Ahzab topluluğunu dağıtmak istedi ve Medine'nin arazi mahsulünün üçte birini verme karşılığında geri dönüp savaşı bırakmaları kaydıyla anlaşma yapmayı planladı. Bunun üzerine müzakere yapıldı ve Allah Resulü ﷺ Evs ve Hazrec'in efendileri iki Saad'a danıştı. Onlarsa şöyle dediler: "Vallahi onlara kılıçtan başka bir şey vermeyiz (onlarla ancak savaşırız)." Bunun üzerine Allah Resulü ﷺ onların görüşünü tasvip ederek "bunu Arapların sizi tek bir yaydan vurduğunu gördüğüm için yaptım. (Böyle yapmayı düşündüm)." Yirmi küsur gün sonra Allah sıkıntılarını giderdi: **'Ey iman edenler, Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın. Hani size ordular gelmişti; böylece biz de onların üzerine, bir rüzgar ve sizin görmediğiniz ordular göndermiştik. Allah, yaptıklarınızı görendir.'** [Ahzab, 9].[4]

1 Delaili'n Nubuvve Li'l Beyhaki, C.3, S.451; Mustahrec Ebi Avane, Hadis No:6842.
2 Tefsiru's Sa'di, Teysiru'l Kerimi'r Rahman, S.659.
3 Musned, Ahmed Bin Hanbel, Hadis No:23334.
4 Delailu'n Nubuvve Li'l Beyhaki, C.3, S.431; Siretu İbn-i Hişam, C.2, S.223.

Bu, onların imanlarının samimiyeti, savaşta en güzel örneği sergilemeleri, Allah'ın emrine sabredip Allah'a tevekkül etmeleri neticesinde idi. **"Mü'minler (düşman) birliklerini gördükleri zaman ise (korkuya kapılmadan) dediler ki: "Bu, Allah'ın ve Resulü'nün bize vadettiği şeydir; Allah ve Resulü doğru söylemiştir." Ve (bu,) yalnızca onların imanlarını ve teslimiyetlerini arttırdı."** [Ahzab, 22].

Bununla birlikte şunu bilmelisin ki; Müslümanlar bu şiddetli çatışma için iktisadi açıdan da hazırlanmış değillerdi. Dahası kendilerine yetecek, karınlarını doyuracak kadar yiyecekleri bile yoktu.

Hendek kazmaya başladıklarında ziraat ehli olmalarına karşın yiyecekleri; açlıklarını bastıracak hiçbir şeyleri yoktu. Ancak onlar tarım yerine Allah Resulü ﷺ ile birlikte cihadla meşgul oldular.

Allah Teala'nın **"Allah yolunda infak edin ve kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın. İyilik edin. Şüphesiz Allah, iyilik edenleri sever."** Ayetinin iniş sebebi hakkında Ebu Eyyüb El Ensari'den ﷺ şöyle dediği sabittir: "Ey Müslümanlar! Bu ayet biz Ensar topluluğu hakkında nazil oldu. O vakit ki Allah Peygamberine yardım etti ve dini olan İslam'ı galibiyete mazhar kıldı. O zaman biz artık mallarımızın başında durup onların ıslahı ile meşgul olalım mı? demiştik. Allah Teala: **'Allah yolunda sarfediniz. Kendi kendinizi ellerinizle tehlikeye bırakmayınız.'** [Bakara,195] ayetini indirdi. Bundan dolayı kendini tehlikeye atmak, mallarımızın başında durup, onları ıslah ile uğraşmamız ve cihadı terketmemizdir. Ve bize savaşmayı emretti."[1]

O günkü yemeklerinin özelliği neydi? Sahih Buhari'de yine Enes'ten ﷺ şöyle rivayet edilir: "Sahabelere o zaman avucum (yahut iki avuç) dolusu arpa getirilir, akabinde bu onlar için, eskiliğinden tadı ve kokusu değişmiş et yağı ile pişirilip yemek yapılır ve topluluğun önüne konulurdu. Topluluk aç oldukları halde bu yağın sertliği, bozuk tadı boğazda kalırdı; bu yağın hoşa gitmeyen bir kokusu da vardı."[2]

Bu açlık, ciğerleri parçalayıp gözleri dolduracak şekilde Allah Resulü'nün ﷺ kendisini de vurdu. Enes ﷺ Sahih Buhari'de şöyle der: "Bizler Hendek günü çukur kazıyorduk. Bir ara çok sert bir yer karşımıza çıktı. Bunun üzerine sahabeler Peygamber'e geldiler ve:

— Hendek'te (taş parçası gibi) sert bir damar karşımıza çıktı, dediler.

1 Es-Sunenu'l Kubra Li'n Nesai, Hadis No:10962.
2 Buhari, Hadis No:4100.

Peygamber ﷺ:

— **"Ben hendeğe ineyim"** buyurdu.

Sonra Peygamber karnına (açlıktan) bir taş parçası sarılmış olarak kalktı. Çünkü biz (hendek kazarken) üç gün yiyecek içecek bir şey tatmadan orada kalmıştık."[1]

Sahih Buhari'de Enes'ten ﷺ şöyle anlattığı geçer: "Allah Resulü ﷺ -Ahzab sırasında- hendek kazılan yere çıkıp varmıştı. Muhacirler ile Ensar'ın soğuk bir kuşluk vaktinde hendek kazmakta olduklarını gördü. Onların yanlarında kendileri adına bu işi görecek köleleri de yoktu. Resulullah bunların çektikleri yorgunluğu ve açlığı görünce:

"Ya Allah! Dirlik ve yaşamak ahiret dirliğidir. Sen Ensar'ı ve Muhacirleri mağfiret et" dedi.

Orada bulunan sahabeler de Resulullah'a cevap vericiler olarak:

"Bizler yaşadıkça daima cihad etmek üzere Muhammed'e söz vermiş kimseleriz" dediler.[2]

Bunun ardından İslam Devleti hakkında Sykes Picot anlayışı kapsamında konuşanlara soruyoruz: Medine'deki nebevi devletin genişliği ne kadardı?

Sonra Ahzab günlerinde bu saha ne kadardı? Özellikle de Kurayza Yahudileri ahdlerini bozduktan sonra?

İslam Devleti hala baki mi? Neden?

Bu şekil; İslam Devleti'nin sahip olması gereken en az kuvvet ve genişlik olabilir mi?

Uhud günü ve Ahzab günlerinde olanlar göz önüne alındığında (ki o vakitlerde kadınları ve çocukları Yahudi düşmandan koruyacak bir şey yoktu. Ordunun korkusu öyle bir dereceye ulaşmıştı ki hiçbir asker, nasibi Allah Resulü ﷺ ile birlikte cennet bile olsa yerinden kalkmak istemiyordu) İslam hükmü gölgesinde yeryüzünde nüfuzun yayılması gereken (alan) oran nedir?

Allah Resulü ﷺ Medine'nin meyvelerinin üçte birini müşriklere ödemek üzere müzakere yaptığında -ki onlar şirk zamanında bir tek hurmayı bile bedel ödemeden almayı hayal bile edemezlerdi- dayanma gücü ve egemenliğin

1 Buhari, Hadis No:4101.
2 Buhari, Hadis No:2834.

düzeyi ne orandaydı?

Şu an şu soruyu sormak gerekir:

Genişlik, kuvvet ve nüfuzunu yayma açılarından o zamanki nebevi devletle kıyaslanıp iki devletin başından geçen zorluklar ve iki devlet arasındaki büyük fark da göz önüne alındığında Irak İslam Devleti devlet olma şartlarına sahip olmuş mudur olmamış mıdır?

Muvahhid kardeşim… Ben Anbar'dan ve izzetinden, küfrü ve bayrağını nasıl da alçaltıp İslam'ın minaresini ve akidesini İslam Devleti'nin adamlarının eliyle nasıl da yükselttiğinden bahsetmeyeceğim ki düşman bunu hala itiraf etmeye devam etmektedir.

Diyala'daki İslam'ın aslanlarının yuvasından ve bu aslanların çatışmalarından, nasıl da izzetin mürtedlerin son kontrol noktasının da ortadan kaldırılması vesilesiyle bir gün Bakube'nin genelinde kutlama yapacak dereceye varıldığından da bahsetmeyeceğim.

Musul'dan ve adamlarından bahsetmeyeceğim. Mürted yetkilisi Muhafız El Hada'nın Musul'un kontrolünü tamamen kaybetmekte olduklarını itirafından, grubuyla birlikte Devase bölgesinde kuşatılmış olduklarından, Musul'un genelinde kuvvet ve sözün İslam Devleti'nde olduğundan da bahsetmeyeceğim.

Bağdat'tan ve feryadından da, neden Hakim'in Kerh'in Sünnilerin olmasını Rafızilerin de aynı yerin Rafızilerin olmasını istediğinden, neden Amerikalıların Rıdvaniye, Yusufiye ve İskenderiye'ye "ölüm üçgeni" ismi verdiğinden bahsetmeyeceğim. O vakit o bölgenin takibini bizzat denetliyordum. Amerikalıların ve mürtedlerin bölgeye girmelerinin nasıl da uzak bir hayal olduğunu iyi biliyorum.

Kerkük'ten, Selahaddin'den, Allah'ın bu iki şehirdeki nimetlerinden, Selahaddin'in nasıl da bir gün -Tikrit hariç- İslam Devleti adamlarının eline geçtiğinden bahsetmeyeceğim.

Bugün bu yeni, uçsuz bucaksız -özellikle de kendi milletimizden hain, suçlu kafirler hasetlerinden ve selefin menhecinin Allah'ın arzında hakim olmasından nefretlerinden ötürü komplo kurmadan önce- devlette unutulmuş bir toprak parçasından bahsedeceğim.

Arab Cubur ve çevresinden bahsedeceğim… Allah bu bölgeyi işgalcinin girdiği ilk günden tüm mücahitleri İslam Devleti sancağı altında toplanana

kadar Allah yolunda cihad nimetiyle şereflendirdi. Sadece bu bölgedeki askerlerimizin sayısı 3000'e ulaştı. İşgalciye ve işbirlikçilerine karşı şiddetli bir savaşa girip toprakları onların pisliğinden temizleyerek alçakça yenilmiş bir şekilde onları çıkardıktan sonra hadleri uyguladılar, haksızlıkları giderdiler, güvenliği yaydılar ve fakirlerin geçimini sağladılar. Allah onlara, toprakları araçlarına gökyüzünü de uçaklarına yasak kılmayı nasip etti. Önce helikopterlerle başladılar, sonra savaş uçakları derken sonunda tüm uçak türlerinin girişini yasakladılar.

Bu noktada Amerikan kuvvetleri komutan yardımcısı tüm dünyanın önünde çıkıp bunu açıkça ilan ederek şöyle dedi: "Bu bölge, kontrol noktaları dışında."

Bu Amerikan kuvvetleri komutan yardımcısı Arap Cubur'u vurmak için Amerika'dan uçaklarını göndermesini, siyasi konseyle birlikte komplo kuran işbirlikçi komşu hain ülkelerden de yardımcı olmalarını istedi. Bu bölgeyi yıkılması ve içinde yaşayan herkesin öldürülmesi gereken bölge ilan ettiler.

Şu da bilinmelidir ki, Arab Cubur ve çevresinin genişliği nübüvvet devletinin ilan edildiği haliyle değil bugünkü haliyle Medine şehrinden çok daha büyüktür.

Soru: İslam Devleti sadece Arab Cubur'da bile olsa gerçek bir devlet olmuş olmaz mı?

Bizler bugün, Allah'a hamdolsun İslami Parti önderliğindeki Müslüman Kardeşlerin, İslami Ordu önderliğinde Irak'taki Sururilerin ihanetine rağmen Allah'ın gücü ve kuvvetiyle Diyala, Musul, Kerkük, Bağdat ve Anbar'da da Arab Cubur'a benzer birçok toprak parçasını kontrol altında tutuyoruz.

Direniş için siyasi konseyi oluşturan grupların işbirlikçiliği ve riddetinin ve işgalci haçlılarla ittifak kurmasının ardından birçok yeri kaybettiğimizi üzüntüyle itiraf ediyoruz.

Özellikle de bizim aramıza karışık oldukları vakit işgalcinin en iyi casus ve yardımcılarıydılar. Biz onları, bizi sırtımızdan vurana kadar din kardeşlerimiz olarak görüyorduk. Allah bize yeter. O ne güzel vekildir.

Son olarak Müslümanların ve Mezopotamya topraklarındaki halkımızın, özellikle de İslam Devleti askerlerinin Ramazan ayını kutlarım. Bizleri ve sizleri cihad ve Allah yolunda şehadet ayı olan bu mübarek aya kavuşturan Allah'a hamdolsun.

Allah sizleri bu ayda salih, en hayırlı, en iyi, en kamil ameller işlemede muvaffak kılsın. Bu ayda geceleri ibadetkar gündüzleri süvari olun. İslam Ümmeti bu mübarek ayda sizlerin sahaya inip cihad etmenizi, mü'minlerin kalplerini ferahlatmanızı ve kafirlere çekindikleri şeyi göstermenizi bekliyor.

Allah'ım günahlarımızı ve işlerimizdeki aşırılıklarımızı bağışla. Ayaklarımızı sabit kıl ve kafir kavimlere karşı bize zafer ver.

Kardeşiniz Ebu Hamza El-Muhacir

Irak İslam Devleti Eski Savaş Bakanı
(Allah O'na rahmet etsin ve O'nu kabul etsin).

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....05
Nebevi Devlete Genel Bir Bakış.....07
Ekonomik ve Askeri Durum.....15
Nebevi Devleti Tehdit Eden Bazı Sıkıntı Anları.....31

NOTLAR

NOTLAR

NOTLAR

NEBEVİ DEVLET

Her muvahhidin şunu bilmesi gerekir ki; ekollerinin ve menheclerinin farklılığına, maslahatlarının çatışmasına karşın tüm küfür milletleri cihadın bir yerde yönetim aşamasına, Allah'ın hükmünün yeryüzünde hakim olması ve İslam hilafetinin geri döndürülmesi aşamasına ulaşmasının tehlikeli bir durum olduğunun, bunun gerçekleşmesi için çok fazla çalışılması ve çok kan akması gerektiğinin farkında. Bu, kesinlikle izin verilmemesi ve üzerinde ateşkes sağlanmaması gerektiğine dair üzerinde ittifak ettikleri bir meseledir. Bunun için, yıllardır Allah'ın mustazaf kullarını kendisiyle kandırdıkları tüm ahlaki prensipleri ve güzellik malzemelerini bir kenara atarak mümkün olan her türlü vesileye başvurdular. Ne yazık ki bizler alçaltılma ve boyun eğme hükmü gölgesinde doğup büyüyen bir nesil olduğumuz, izzet ve onurun tüm manalarından uzak kaldığımız, şerefimizi ve onu nasıl da bina ettiğimizi unuttuğumuz için az da olsa tarihimize dönmemiz gerekirdi. Özellikle de 'nebevi devlet' mefhumuyla, inşa ediliş koşulları ile ilgili kısımlara! Çünkü içimizden birçoklarında "İslam Devleti" mefhumu ile Sykes-Picot'un çizdiği; Saddam'ın, Esed'in, (La) Mübarek'in devleti olan "tağut devlet" mefhumunun aynı olduğu izlenimi oluşmuş durumda.

Bazıları "devlet" mefhumunu yanlış anlayarak kurulup ilan edilmesi gereken devletin, gökyüzüne hitap eden, altınları avuç avuç alan, başı düşmanın yanında sonu Bağdat'ta olan ordular gönderen Reşid'in devleti gibi bir devlet olması gerektiğini düşünüyor.

Haydi, şimdi nebevi devletin inşası hareketini az bir miktarda da olsa gözlemleyelim...